

**ADAPTACIONES DE
CONTES DEL món**

ADAPTACIONES DE CONTES DEL MÓN

ÍNDEX

Presentació de Jordi Hereu, alcalde de Barcelona	7	Llegenda de la "Flor de Ceibo" (Argentina)	41
Presentació de Carles Martí i Jufresa, tinent d'alcalde de Benestar i Cohesió Territorial de l'Ajuntament de Barcelona	8	El conillet enginyós (Argentina)	42
Presentació de Sant Antoni Comerç	11	El presoner del volcà Osorne (Xile)	44
		El plor (Xile)	47
		Llegenda de la Deessa Umiña (Equador)	49
		La cabreta del Senyor Seguin (França)	52
		Joan el de la càrrega de llenya (Costa Rica)	54
		Les cinc àguiles blanques (Veneçuela)	57
En Patufet (Espanya-Catalunya)	12	Les Nits Àrabs (Líban)	59
El carretó de l'altra vida (Bolívia)	14	La flor de l'Irupé (Argentina)	61
El conte del pescador i el peixet (Rússia)	15	La cabra i els seus fills (Romania)	62
El Padre (Xile)	17	L'ós enganyat per la guineu (Romania)	64
La llorona (Mèxic)	21	La llegenda del Mures i l'Olt (Romania)	66
Laidetí (Uruguai)	22	Un saquet amb dos dinerets (Romania)	68
Els tres dies de la merla (Itàlia)	24	En Popo i l'Izta (Mèxic)	70
L'estel de l'alba (Argentina)	25	Perquè els homes són grans i petits alhora (Sèrbia)	72
Cigronet (Espanya-Castella Lleó)	28	Sóc naturalesa (Argentina)	74
La bosseta amb dues monedes d'or (Romania)	30	L'avi de les flors (Japó)	76
Manco capac i mama oclo (Perú)	33	Basajaun, El Senyor dels boscos (Espanya-País Basc)	78
Les cinc àguiles blanques (Veneçuela)	34	El Marino (Perú)	81
Flor de falguera (Polònia)	36		
La llegenda de la pinya (Filipines)	38		
La Difunta Correa (Argentina)	39		

Edita: Ajuntament de Barcelona. Districte de l'Eixample
Disseny gràfic: Ramon Martínez
Il·lustració portada: Clara Roca
Edició i impressió: ●●●●●●●●●●
Juny 2008
Dipòsit Legal: ●●●●●●●●
ISBN: ●●●●●●●●

*Tots els textos signats que s'inclouen en aquest llibre
són responsabilitat de la persona que els signa*

Prohibida la venda d'aquest llibre. Edició gratuïta

Coincidint amb la celebració de l'Any Europeu del Diàleg Intercultural, la delegació de l'Exemple del Centre de Normalització Lingüística de Barcelona ha organitzat, entre els estudiants nous que estudien català, una iniciativa per fomentar l'aprenentatge de la llengua: l'adaptació de contes tradicionals del seu país d'origen a la llengua catalana.

Els 30 contes que trobareu recollits en aquest llibre són una bona mostra de la diversitat cultural de la ciutat. Hi trobareu una varietat de narracions d'arreu del món: Japó, Argentina, Xile, Itàlia, Romania, Filipines, Líban....

Vull aprofitar l'ocasió per donar les gràcies a l'Associació Sant Antoni Comerç per promoure aquest llibre que regalarà als seus compradors, així com a les altres associacions de comerç que hi han donat el seu suport. Accions com aquesta reforcen el compromís dels nostres agents comercials amb les diferents realitats culturals.

Barcelona sent una especial satisfacció en comprovar la participació ciutadana en les dinàmiques del diàleg intercultural, perquè contribueixen a fer una societat més forta, més cohesionada i més oberta al món.

Estic segur que aquesta publicació us agradarà.

Jordi Hereu

Alcalde de Barcelona

Contes del món és un recull de contes tradicionals d'arreu del món, adaptats lliurement pels alumnes nouvinguts que aprenen català a la delegació de l'Eixample del Centre de Normalització Lingüística (CNL) de Barcelona. Aquest llibre és el fruit d'una activitat d'aprenentatge que es va proposar als alumnes dels nivells bàsic i elemental: el "Concurs d'adaptació de contes tradicionals del món", en el qual els participants havien d'escriure una versió personal d'un conte tradicional del seu país d'origen en llengua catalana.

Com que l'objectiu del concurs era fomentar l'intercanvi cultural a partir d'un exercici creatiu d'expressió escrita, els contes s'han valorat més per la seva qualitat narrativa i les aportacions socioculturals que no pas des del punt de vista lingüístic; per això, han sofert les mínimes correccions i s'ha intentat respectar les expressions pròpies de la fase inicial d'aprenentatge.

Aquesta iniciativa s'emmarca dins la celebració de l'Any Europeu del Diàleg Intercultural, al qual l'Ajuntament de Barcelona donarà suport amb el desplegament d'un ampli programa d'actes arreu de la ciutat i durant tot l'any 2008, amb l'objectiu de fer difusió de les diferències que conviuen amb nosaltres perquè tota la ciutadania en pugui fruit.

Contes del món, que ha comptat amb la col·laboració de les associacions comercials del districte de l'Eixample Sant Antoni Centre Comercial, Eix Ninot i Grup de Botiguers de la Dreta de l'Eixample, és un nou exemple del model pedagògic que impulsa el CNL de Barcelona, l'objectiu del qual va més enllà del que és estrictament lingüístic i promou l'acceptació activa de la diversitat, el respecte a les diferències, la convivència i, en definitiva, l'intercanvi entre cultures.

Les classes dels primers nivells de català, també anomenades d'acolliment lingüístic, es converteixen en petits cosmos, ja que en una mateixa aula poden coincidir persones de fins a deu nacionalitats diferents que conversen, que es comuniquen, que interactuen... Aquesta barreja inèdita genera projectes interculturals comuns, amb matisos específics, que esdevenen creacions literàries que permeten conèixer la riquesa cultural de les persones nouvingudes, els seus hàbits, costums, maneres de ser, de relacionar-se, etc. Un bon exemple n'és la màgia i la fantasia d'aquest recull de contes que ens descobreix una part de les tradicions orals populars de diversos racons del món.

Estic segur que en gaudireu.

Carles Martí i Jufresa

Tinent d'alcalde de Benestar i Cohesió Territorial de l'Ajuntament de Barcelona i president del Centre de Normalització Lingüística de Barcelona

El barri de Sant Antoni es troba al Districte de l'Eixample de Barcelona, al costat de dos barris, el del Raval i el del Poble-Sec, que són d'on tradicionalment provenen gran quantitat de les clientes i els clients dels establiments comercials i de serveis de Sant Antoni.

En els darrers anys, aquests dos barris veïns han viscut un gran augment de població nouvinguda, una població nouvinguda que també es va instal·lant al barri de Sant Antoni com a residents i també com a comerciants.

Des de Sant Antoni Comerç sempre hem treballat per a la cohesió social del nostre territori i també perquè aquestes persones s'hi integrin com a ciutadanes i ciutadans, com a clientes i clients i com a comerciants.

És per això que quan el Centre de Normalització Lingüística de Barcelona -Delegació de l'Eixample- ens va presentar el projecte de fer un concurs d'adaptació al català de contes tradicionals del món, adreçat als alumnes nouvinguts dels seus cursos de nivell bàsic i nivell elemental ens va semblar una idea molt engrescadora.

Des de Sant Antoni Comerç vàrem pensar que fóra important poder publicar un llibre que recollís les adaptacions dels contes que es presentessin al concurs i que aquest llibre es regalés a les clientes i als clients dels nostres establiments comercials.

Amb la publicació d'aquest llibre volem reconèixer l'esforç que aquests estudiants nouvinguts fan per participar en la societat que els acull i volem aconseguir que la resta de ciutadanes i ciutadans s'apropin també a la cultura i tradicions d'aquest nou veïnat.

Des d'aquí volem agrair a totes les persones i institucions que han fet possible aquest llibre i de forma especial als alumnes dels cursos de català del Consorci de Normalització Lingüística de Barcelona que han escrit les adaptacions en català dels contes dels seus països d'origen.

Sant Antoni Comerç

En Patufet

Hi havia una vegada, un nen tan petit, tan petit que cabia al palmell d'una mà. Els seus pares li van posar de nom Patufet.

Un dia, la seva mare preparava el dinar i li faltava una mica de safrà per abocar a l'arròs. En Patufet, tot content, es va oferir per anar ell mateix a la botiga i, tot i que a la seva mare li feia una certa angúnia, per por que el trepitgessin, en Patufet li va dir:

- Tranquil·la, mare. Hi aniré cantant i així ningú em trepitjarà.

I així ho va fer. La mare li va donar un dineret i un cop al carrer, en Patufet va cantar ben fort perquè tothom el sentís:

Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret.

Patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet.

Quan va arribar a la botiga i va demanar una paperina de safrà, el botiguer no se'n sabia avenir d'on venia aquella veu i en Patufet va haver de cridar ben fort perquè el sentís;

- Sóc aquí, darrere el dineret i vull una paperina de safrà!

Un cop el botiguer va veure d'on sortia aquella veu, li va donar la paperina de safrà i el Patufet va marxar tot content i cantant la cançó:

Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret.

Patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet.

Un altre dia, la mare del Patufet havia de portar el dinar al seu pare però estava tan enfeinada que se li feia tard. En Patufet es va oferir novament a portar-li ell, el dinar al seu pare, i hi va insistir i suplicar tant que la mare no s'hi va poder negar.

Així doncs, en Patufet va agafar el cistell amb el dinar i tot content va anar cap al bosc on treballava el seu pare, que era llenyataire i, perquè tothom el sentís, va començar a cantar la cançó:

Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret.

Patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet.

De cop i volta, va començar a ploure i en Patufet, per no mullar-se, va córrer a aixoplugar-se sota una col que hi havia al costat del camí.

Per allà passava un bou que tenia molta gana i veient aquella col tan esplendorosa no va dubtar ni un moment a menjar-se-la d'una mossegada i amb ella el pobre Patufet que hi estava amagat.

A l'hora de dinar, la seva mare, al veure que en Patufet no tornava, es va començar a amoïnar i quan el pare va tornar de la feina i va dir que no havia vist en Patufet, van sortir corrents tots dos a buscar-lo al camí del bosc.

- Patufet, on ets?

Al cap d'una estona de cridar van sentir una veu que venia de lluny i que deia:

- Sóc a la panxa del bou, que no hi neva ni hi plou.

Els pares van veure que aquella veu era la d'en Patufet i que venia de dins de la panxa del bou. Aleshores van agafar un bon feix de blat i van començar a atipar el bou afamat. Al cap d'una bona estona, el bou estava tan tip, tan tip, que va fer un pet ben fort, i de tan fort, en va sortir en Patufet que tot content va poder marxar a casa amb els seus pares i cantant la cançó.

Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret.

Patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, que aquest conte ja s'ha fos.

Adaptació d'un conte tradicional català

Autor de l'adaptació: CNL de Barcelona-Delegació de l'Eixample

El carretó de l'altra vida

A la ciutat de Santa Cruz (Bolívia) existeix de temps passats aquesta llegenda.

El Carretó de l'Altra Vida que sortia a buscar de nit les ànimes perdudes per emportar-se-les a l'infern.

Segons testimonis que diuen haver-lo vist (cosa difícil de creure) apareixia passada la mitjanit i després d'alguns mal esdeveniments.

El carretó estava construït amb ossos humans en lloc de fusta i era el dimoni el seu propi carreter.

El seu carregament era de centenars de cranis i restes d'ossada.

Els garranyics i garranyacs dels eixos i altres sorolls del carretó es feien sentir en tota l'amplada i llargada del poble.

Els bous que feien marxar el carretó tenien en lloc d'ulls dues brases de foc que lluien en vermell intens en les nits fosques i tempestuoses.

Durant aquestes ningú gosava sortir perquè temien trobar-se amb el carretó de l'altra vida i el seu diabòlic acompanyament.

Així és que per tal motiu la gent va haver de canviar els mals hàbits per bons costums i no caure en el perill de veure's emportat pel carretó.

País: Bolívia

Adaptadora: Marlene Valencia Morales

El conte del pescador i el peixet

En una pobra caseta de terra a la vora del mar vivien un vell i una vella. El vell pescava amb la xarxa i la vella filava.

Una vegada el vell va pescar un peixet d'or que li va parlar amb la veu humana i li va dir:

-Deixa'm anar, bon home! Faré tot el que vulguis!

El vell el va deixar anar sense demanar-li res. Quan va tornar a casa seva ho va explicar tot a la vella. Ella es va enfadar dient:

- Ets un babau! Per què no li vas demanar res al peixet? Torna i demana-li al menys la pastera, que la nostra està trencada.

El vell va tornar a la vora del mar i va cridar el peixet. La mar es va enfosquir. El peixet d'or va sortir de l'aigua i va preguntar al vell:

-Què volies, bon home?

El vell li va explicar el desig de la seva dona i el peixet li va dir:

- No et preocupis. Torna tranquil a casa. Tindràs una pastera nova.

El vell va tornar a casa i va veure que allí estava la pastera nova i al costat estava la seva dona encara més enfadada.

-Pallús! -li va cridar-. No has sabut demanar-li alguna cosa millor que una pastera? Torna i demana-li una casa nova!

El vell va tornar a la vora del mar. El vent començava a bufar. El vell va cridar el peixet d'or. Aquest va sortir de l'aigua i li va preguntar:

- Què volies bon home?

El vell li va explicar tot el que li demanava la seva dona i el peixet li va dir:

-Tranquil, torna a casa i tindràs una casa nova!

El bon home va tornar a casa i va veure que la caseta de terra es va convertir en una casa preciosa! I a dins estava la vella més enfadada que abans.

-Toix -li va cridar la dona-. Una altra vegada no has sabut demanar el que havies de demanar! Torna i digues-li que no vull ser pobra mai més! Vull ser una reina!

El vell hagué de tornar a la vora del mar i cridar el peixet d'or. El vent començava a remoure l'aigua del mar. El peixet en va sortir i li va preguntar:

- Què volies bon home?

L'home li ho va explicar tot i el peixet li va dir:

-Torna a casa tranquil. Faré el que vols.

El vell tornà a casa i va veure un castell meravellós amb els guàrdies que no el deixaven entrar.

Va passar una setmana i la dona va cridar al seu marit.

- Tu, miserable –li va dir-; vull que vagis al mar i diguis al peixet que vull ser la reina de tot el món i vull que ell sigui el meu servent.

- Què dius? T'has tornat boja? –intentà contestar-li el vell, però els guàrdies el van apuntar amb els sabres i el pobre home va haver d'anar a la vora del mar. En el mar s'aixecà una tempesta terrible. El vell va cridar el peixet i aquest va sortir de l'aigua;

- Què volies, bon home?

- Perdona'm, -li va dir el vell-, però la meva dona s'ha tornat boja: no vol ser només una reina, vol ser reina de tot el món i que tu siguis el seu servent...!

El peixet d'or, sense dir-li res, va desaparèixer dins de l'aigua.

Quan el vell tornà a la cala va veure la seva caseta de terra, la vella asseguda a la porta i la pastera trencada davant seu.

País: Rússia

Adaptadora: Lia Semenova

El Padre

Un vellet de barba llarga i blanca, amb bigotis rossos a causa de la nicotina, manta roja, sabates de taló alt, barret i un cistell al braç, s'apropava, s'allunyava i tornava tímidament a la porta de la caserna. Volia interrogar el sereno, però el soldat el va deixar amb la paraula a la boca amb el crit de:

-Cap de guàrdia!

El suboficial va aparèixer d'un bot a la porta con si hagués estat a l'aguait.

Interrogant amb la vista i amb un moviment de cap, el desconegut parlà:

-Que hi és el meu fill?

Al cap se li escapà el riure, el sereno va quedar-se impassible, fred com una estàtua de sal.

-El destacament té tres cents fills, falta saber el nom del seu, va respondre el suboficial.

-Manuel...Manuel Zapata, senyor.

El cap va arrugar el front i repetí:

-Manuel Zapata...? Manuel Zapata...?

I amb to decidit va dir:

- No conec a cap soldat amb aquest nom.

El bon home orgullosament va somriure i digué:

-És clar, el meu fill no és soldat, és oficial, oficial de línia...

El trompetista, que des del seu lloc de guàrdia sentia la conversa, s'acostà al cap i li donà un petit cop de colze i li murmurà:

-És el nou, el que acaba de sortir de l'escola.

-Redimonis! El que no para de parlar...

El cap mirà l'home amb una mirada de curiositat, i com que tenia aparença de ser pobre no el convidà al casino d'oficials. El va fer passar al lloc de guàrdia. El vell es va asseure en un banc de fusta i deixà el seu cistell al costat. Els soldats es van avançar i miraven de forma curiosa el vell i estaven encuriósits per saber què hi hauria al cistell.

Un cistell petit, cobert amb un tros de sac. Per sota de la lona va començar a picotejar i a treure el cap una gallina de cresta roja i de bec negre obert a causa de la calor.

Al veure-la, els soldats començaren a aplaudir i a dir tots a la vegada:

-A la cassola, a la cassola...

El vell nerviós per la idea de veure el seu fill, amb la presència de tantes armes, reia sense motiu i deixava anar els seus pensaments.

-Ja ... ja!...Sí, a la cassola..., però per al meu fill.

I amb cara de resignació digué:

-Cinc anys sense veure'l...!

Més alegre rasant-se darrere de l'orella:

-No volia venir cap a aquest poble però el meu patró el va fer militar. Ja... ja!

Un dels soldats de guàrdia va anar a avisar el tinent.

Estava en el picader, davant de les tropes de descans, entre un grup d'oficials. Era petit, moreno, gros i d'aspecte vulgar. El soldat es quadrà, aixecant terra amb els seus peus a l'ajuntar el tacs de les seves botes i digué:

-El busquen tinent.

No sé per quin motiu però l'encongida figura del seu pare aparegué en el seu pensament. Alçà el cap i parlà en veu alta, i de forma despectiva de manera que els seus companys el sentissin:

-En aquest poble...no conec a ningú....

El soldat donà detalls no ordres:

-És un vellet arrugat amb una manta...Ve de lluny, porta una cistelleta...

Roig, marejat per l'orgull, portà la mà a la seva visera:

-Està bé...retiri's!

La malícia va brillar a la cara dels oficials. Miraren a Zapata...I com que aquest no pogué suportar el pes de tants ulls interrogatius, baixà el cap, tossí i encengué una cigarreta, i començà a rallar el terra amb la puntera del seu sabre.

Als cinc minuts vingué un altre de guàrdia. Un soldat molt senzill, molt recluta que semblava la mateixa caricatura de la posició de "firmes".

A quatre passes de distància cridà, aletejant els braços com un pollastre:

-El busquen tinent! Un home del camp...diu que és el pare de la seva mercè...

Sense corregir la falta de tractament del subaltern, tirà la cigarreta, la trepitjà amb fúria, i va respondre:

-Retiri's, ja vinc!

I per no entrar en explicacions marxà.

L'oficial de guàrdia molest amb la insistència del vellet, insistència que el sergent li anunciava cada cinc minuts, va anar a veure a Zapata. Mentrestant, el pare, a qui el pas del anys havien tornat el seu cor d'home al de nen, cada cop estava més nerviós, i quedà amb l'oïda atenta. Al mínim soroll, mirava cap a fora i estirava el coll, arrugat i roig com el d'un gall d'indi. Qualsevol pas el feia tremolar d'emoció creient que el seu fill el venia a abraçar, a contar-li la seva nova vida, a mostra-li les seves armes, els seus cavalls...

L'oficial de guàrdia trobà a Zapata simulant inspeccionar les cavalleries. Li digué, secament sense preàmbuls:

-Et busquen...diuen que és el teu pare.

Zapata, desviant la mirada no contestà.

-Està en el lloc de guàrdia...no vol moure's.

Zapata colpejà el terra amb el peu, es mossegà els llavis amb fúria i anà cap allà.

En entrar un soldat cridà:

-Atenció!

La tropa s'aixecà ràpidament. I la sala s'emplenà amb el soroll dels sabres, moviments de peus i cops de taló.

El vellet enlluernat pels honors que li feien al seu fill, sense recordar-se de la seva cistella i la gallina, amb els braços estesos, sortí al seu encontre. Somrient amb la cara amb tota la pell arrugada com si fos el suro d'un arbre vell. Tremolant de plaer va cridar

-“Manguño...Manguño”!

L'oficial el saludà fredament.

Al vellet li caigueren els braços. Li palpitaven els músculs de la cara.

El tinent el va treure dissimuladament de la caserna. Al carrer li digué a la orella:

-Quina ocurrència la seva...! Venir a veure'm, tinc servei...no puc sortir.

I entrà bruscament.

El vellet tornà a la guàrdia, desconcertat, tremolant.
Va fer un esforç, traié la gallina del cistell i la donà al sergent.
-Tingui: per vostès, vostès sols.
Digué adéu i se'n va anar arrossegant els peus, pesats pel desengany. Però des de la porta es girà per afegir amb llàgrimes als ulls:
-Al nen li agrada molt el pit, donint-li un tros...!

País: Xile

Adaptadora: Maria Soledad Rafide Cuadra

La llorona

Llegenda mexicana

Aquesta llegenda és una de les més conegudes a Mèxic. S'origina a Guanajuato, on va viure una dona molt rica i molt protegida pels seus pares, que no acceptaven que cap home l'enamores.

Ella i la seva dama de companyia assistien tots els diumenges a missa, així va ser com va conèixer un maco cavaller, mentre caminava per un carrer subterrani de la ciutat.

L'home va començar a cortejar-la, d'amagat s'entrevistava amb ella a la seva balconada, i aquestes visites van tenir conseqüències: la senyoreta va quedar embarassada. Per ocultar la deshonra, els seus pares decideixen enviar-la a una altra ciutat.

El temps va passar i la jove va retornar a casa dels seus pares. El jove va tornar a buscar-la i a les nits es van repetir les seves visites nocturnes, però novament va quedar embarassada. Llavors els seus pares van amenaçar amb expulsar-la de la llar si no es desfeia dels seus fills.

Una nit, ella va prendre els seus fills i van caminar junts pel carrer subterrani, van arribar al peu d'un convent i aquí els va abandonar.

Envaïda per la pena i penedida per la seva acció, la dona va començar a plorar i va tornar a la recerca dels seus fills, però com que el carrer subterrani era un veritable laberint, no va recordar el camí de tornada.

Des de llavors, conta la llegenda que l'ànima d'aquesta dona passeja a la recerca dels seus fills pels carrers a mitjanit cridant : "*¡!!!Aaayyyyyyyyyyyyyy Miiiiiiiiiiiis Hiiiiijooooooooooooooooooooos!*"

País: Mèxic

Adaptadora: Rosa Adriana Romo

Laidetí

Fa molt molt temps a la costa oriental del llavors anomenat Paraná Guazú, el riu tan ample com mar, vivien els indis charrúas... que ja abans de l'arribada dels espanyols es distingien per ser molt lluitadors. Del seu temperament tan implacable es va originar el mite de "l'arpa charrúa". Queda poca informació d'aquells temps però alguns noms evocuen la seva existència i influència...

LAIDETÍ: la petjada en el cel d'una història inconclusa

Diuen que hi havia una vegada un jove guerrer anomenat Huatí que estava embuixat d'amor per una jove d'una comunitat propera. El nom de la noia era Ukai. Si bé els sentiments del jove eren correspostos per Ukai, aquesta li va demanar com a prova d'amor que li portés l'arc de Sant Martí... tal vegada somiant que la bona fortuna acompanyaria a qui el posseís pel seu caràcter màgic i únic.

Huatí decidit a aconseguir l'amor de Ukai va orar demanant suport als esperits i va suplicar que fossin els seus companys espirituals de viatge per a poder-li portar l'arc de Sant Martí al seu amor. Al partir cap a on l'havia vist per última vegada va córrer i va córrer per esbrinar on posava el seu esquiu peu després de la pluja. Al passar el temps va creure veure que en realitat l'arc de Sant Martí estava més a prop de la seva terra que de qualsevol altre lloc i així ho van confirmar els esperits... perquè va aprendre que l'arc de Sant Martí canviava de lloc i que el millor lloc era la seva terra. Així ho va veure un dia, després d'una pluja intensa entre alguns rajos de sol. Va sentir la proximitat de la seva gent i amb l'afany de no perdre l'ocasió d'atrapar l'arc de Sant Martí va llançar el seu laidetí, les fones de tres pedres... el seu fort braç va fer que volessin cap al cel com mai, amb tota l'energia del seu amor... es va demostrar l'habilitat del caçador i les fones s'allunyaven i s'allunyaven.

La naturalesa va voler premiar aquest intent amorós i sabent que l'arc de Sant Martí no es deixaria atrapar va fer que les fones es quedessin en el cel i en arribar la nit brillessin amb tota la llum de l'amor veritable... i si bé ara hi ha qui li diu "cinturó d'Orió" o "les tres maries" tots saben que el seu nom en realitat és LAIDETÍ... Perquè tots necessitem alguna vegada veure

l'arc de Sant Martí. Huatí i Ukai es van quedar per sempre de pedra... allà hi ha les seves siluetes, a la regió de pujols de la costa, esperant que les fones d'Huatí atrapin en el seu etern vol un arc de Sant Martí per a Ukai.

Paraná Guazú: actualment Riu de la Plata.

Fones (castellà: boleadoras): llaç amb boles de pedra utilitzat pels indis per a caçar nyandús, guazú virás i altres animals a Uruguai i Argentina.

País: Uruguai

Adaptadora: Maria Stella Cartesio Ferrero

Els tres dies de la merla

Fa molts anys a Milà hi va haver un hivern molt dur. La neu baixava del cel suau i cobria tota la ciutat, els carrers i els jardins. Sota la teulada d'un edifici, hi havia un niu d'una família de merles, que en aquell temps tenien les plomes blanques com la neu. Hi havia la mare merla, el pare merlot i tres petits ocellets, nascuts després de l'estiu. La família patia molt el fred, tenia dificultat per trobar alguna engruna de pa per menjar, perquè les poques engrunes que queien a terra de les taules de la gent de seguida es cobrien de neu. Després d'alguns dies el pare merlot, amb tota la seva responsabilitat, va decidir prendre una solució i va dir a la seva dona que la situació era molt dolenta i que si continuava així moririen tots de fam i fred. Ell va decidir marxar per buscar el menjar. La neu continuava i la mare merla per protegir millor els seus fills, va pensar de moure el niu pròxim a una xemeneia, així la calor els podria escalfar. La mare i els seus ocellets estaven tot el dia dins al niu escalfant-se entre ells amb el fum que sortia de la xemeneia. El fred va durar tres dies. En aquests tres dies el pare merlot anava volant, i va poder trobar el menjar per a tota la seva família. Després d'aquests tres dies, el pare va tornar i no va poder reconèixer la seva família. El fum negre que sortia de la xemeneia va tornar negres les plomes dels ocellets. Incredul de la situació, va moure el cap un parell de vegades i va abraçar amb les ales la família per tan feliç com estava.

Per sort l'estació de l'hivern va començar a ser menys rigorosa, i els merlots van començar a trobar més menjar. De sobte, també el pare merlot es va posar negre i des d'aquest dia tots els merlots naixen amb les plomes negres. Els últims tres dies de gener normalment són els més freds, i per això es diuen "Els tres dies de la merla", per recordar l'aventura de la família de merlots que va canviar de color les seves plomes.

País: Itàlia

Adaptadora: Manuela Rutigliano

L'estel de l'alba

La meva germana petita, ara no tan petita, va tenir una nena l'any passat. La meva neboda va néixer amb gran commoció perquè va ser la primera de la nova generació de la nostra família. Els seus pares li van posar el nom de *Lucero*, i van tenir que agregar-li un segon nom que li donés de gènere, Daniela, perquè, a l'Argentina, *Lucero* pot ser utilitzat tant per a nens com per a nenes.

Tothom va estar d'acord amb la decisió dels pares, encara que aquest nom resultés, com a mínim, difícil de justificar enfront de les preguntes dels curiosos.

Em vaig recordar d'una cançó pròpia del folklore argentí que parla de l'estel de l'alba ("*el lucero del alba*") i vaig preguntar a la meva àvia què sabia de l'estel. Aquest fet va ser el que em va dur al conte que us contaré, malgrat els problemes de memòria de la meva àvia i certes parts del relat que jo sospito van ser inventades per a l'ocasió, amb l'esperança que jo ho contés als meus fills algun dia (quan els tingués).

La meva àvia em va dir que l'Ana, una nena que cuidava ovelles, es llevava sempre amb el primer cant dels galls. Sortia de casa, creuava un bosc d'esbarzers, i arribava a un rierol, a prop del qual hi solien fer la pastura les ovelles. Ella descansava a l'ombra d'un arbre ple de fulles, i havent fet la migdiada, tornava a casa pel mateix camí.

Un cert matí, els galls es van quedar adormits i van cantar només quan el sol ja estava lluint bé a dalt al cel. Com sempre, la nena va sortir amb les ovelles, va travessar la muntanya i va fer la migdiada a la vora del rierol. De tornada, la va sorprendre la nit. Estava perduda al bosc. Va cridar les ovelles pels seus noms, i de les vuit que eren, només van tornar sis. Les més petites, la Neu i la Flor, no hi eren enlloc.

- Neu! Flor! On sou?

Però, les dues ovelles no la sentien perquè estaven lluny, perdudes.

Llavors, la noia va plorar tristament.

Un nen estava a la muntanya, la va sentir plorar i s'hi va apropar.

Es deien coses meravelloses d'aquest nen. Alguns havien sentit que el nen havia nascut en un estable; que tres reis havien sortit d'Orient per veure'l i fer-li regals; que un estel els servia

com a guia i que, quan els reis van arribar a l'estable, l'estel es va quedar detingut al cel, immòbil, per sobre l'humil bressol d'herbes i de palles.

Es deia també que el nen parlava amb els peixos i les sirenes del mar i que ells li contaven els secrets de l'aigua; que totes les tardes pujava a la muntanya i que els coloms i tots els ocells se li posaven tot al voltant; que on el nen caminava creixien les flors i que les seves paraules semblaven música.

Quan va arribar on estava la nena, li va preguntar:

Per què estàs plorant?

I l'Ana va respondre amoïnada: - Perquè s'han perdut dues ovelles...

No ploris – va dir el nen. – Les trobaràs.

Però ... on les trobaré?

Només digues els noms i elles estaran al teu costat.

Neu! Flor!

La veu de la nena encara vibrava al bosc, quan dues petites ovelles li van tocar les mans. Eren les mateixes que la nena havia vist néixer, que havien dormit al seu costat i que havien begut els primers glops de llet amb ella.

Han tornat! – va exclamar sorpresa.

I, de seguida, va tornar a repetir, aquesta vegada rient: - Han tornat!

Després es va quedar pensativa. Va caminar un tros i va dir:

Avui, els galls m'han enganyat!

Creus que els galls poden fer això? – va preguntar el nen.

I tant! – va respondre la nena. – Els galls cantaran després que neixi el dia i jo he de sortir molt aviat i portar les meves ovelles a la riba del rierol on l'herba és tendra i sucosa. He de sortir abans del naixement del dia per tornar amb les últimes llums del vespre... Són els galls els que em desperten i avui m'han enganyat...

Potser es van quedar adormits... – va explicar el nen, tractant de ser comprensiu.

Ara tindrà por... – es queixava la nena. - Aquesta nit me n'aniré al llit pensant que els galls tornaran a quedar-se adormits, així, demà sortirà més tard amb les meves ovelles i quan torni vindrà la nit i em perdré en la foscor.

No tinguis por... Des d'avui, mai no s'adormiran els galls.

El nen la va agafar suaument del braç i van caminar junts i en silenci fins al rierol. A la riba del rierol, el nen va assenyalar l'aigua dient:

-Una vegada aquí va caure una estrella. Vaig a buscar-la.

L'Ana, va esperar al peu d'un arbre amb les seves ovelles. El nen va baixar al rierol i les aigües es van obrir per a donar-li pas. Al tornar portava a les mans un estel.

- Vaig a llançar-lo de nou al cel –va dir el nen.

Va estendre els braços i l'estrella va pujar. I en aquest instant van cantar els galls saludant-la.

- Escoltes? – va dir el nen, i va agregar: Tots els matins cantaran els galls. Ja no podran adormir-se. Entens? ... I així va néixer **l'Estel de l'Alba...**

Doncs, després del conte de la meva àvia, hi havia alguns interrogants contestats i uns altres encara sense respondre...

Tot i que el conte sigui força ingenu, ens ha deixat clar que, d'una banda, *el lucero* - en masculí -, es vol referir a un planeta (més precisament, al planeta Venus, encara que el conte digués un estel), i que, d'una altra banda, la versió femenina del nom no té, almenys fins ara, cap relació amb la història que em va contar pacientment la meva àvia.

Només em queda pensar que el planeta Venus és, segons els que en saben, el planeta de l'amor, de la bellesa, de l'harmonia...(recordem la Venus de Milo, per exemple); tots símbols femenins i totes les coses que representa la primera neboda.

Segur que sabeu de quina sensació estic parlant...

País: Argentina

Adaptadora: Mariana Eva Beltrami

Cigronet

En un temps no gaire llunyà hi havia un poble en una petita vall, allà on comencen les muntanyes. Era un poble petit i els seus habitants tenien unes vides molt senzilles.

Hi vivia un nen molt petit, molt petit, molt petit, tan petit com un cigró. I es per això que aquest nen es deia Cigronet.

En Cigronet vivia amb els seus pares en una caseta de fang i fusta. En el primer pis dormien els animals: l'ase Nicolau i la cabra Catalina, els conills i les gallines. En el segon pis dormien en Cigronet amb els seus pares.

El pare del Cigronet era un home no gaire gran, amb uns braços forts però que sabien abraçar amb tendresa. Cada matí es despertava quan sortia el sol i anava a treballar al camp.

La mare del Cigronet es quedava a casa i cuidava el Cigronet, els animals i la casa. Ella era petita. Tenia la cara rodona i els ulls negres i grossos, i quan somreia en Cigronet pensava que era la dona més maca del món.

Cada dia, després de sortir de l'escola, en Cigronet tenia una missió molt important: li portava el dinar al seu pare, que estava treballant al camp. A en Cigronet li agradava molt aquesta missió, que ell vivia com una aventura. Però també era una missió molt perillosa; en Cigronet era molt petit i algú podia trepitjar-lo sense adonar-se'n.

Així, en Cigronet anava sempre cantant aquesta cançó:

Pacheu, pacheu, pacheu, amb molt de compte amb el que feu,

Pacheu, pacheu, pacheu, en Cigronet no trepitgeu!

Un dia molt calorós, en Cigronet volia descansar una mica i es va asseure a sota d'un arbre que feia una ombra molt agradable i al cap d'una estona... es va adormir.

Hi havia per aquell lloc un bou que havia perdut el seu ramat i seguint l'olor del menjar es va apropar al nen. El bou, que tenia molta gana, primer es va menjar el menjar que en Cigronet portava al seu pare i després, com que encara tenia gana, es va menjar el petit Cigronet i es va tombar a l'ombra de l'arbre per dormir.

El pare del Cigronet, veient que el seu nen no arribava, va començar a amoïnar-se i va anar a cercar-lo. El Cigronet, des de la panxa del bou, podia sentir al seu pare que deia:

"Cigronet, on ets?" i en Cigronet cridava: "A la panxa del bou", però el seu pare no podia sentir-lo.

Cansat de buscar el bon home es va asseure a sota d'un arbre on hi havia un bou adormit... pensava què fer per trobar el seu nen, quan va sentir un soroll que venia des de dins del bou. Va apropar l'orella i va sentir el seu fill en Cigronet: "A la panxa del bou pare, sóc a la panxa del bou!" deia.

L'home va agafar la seva navalla i amb un ràpid moviment va obrir la panxa del bou i va treure el seu fill de dins de l'animal. El nen estava una mica brut però sense cap esgarrapada. L'home el va agafar entre els seus braços i van anar cap al poble.

Als afores del poble hi havia un prat al costat del riu i allà, el pare i el fill, van encendre un foc on rostir el bou. Amb l'olor del rostit ràpidament van arribar tots els veïns del poble i en Cigronet els va explicar la seva aventura i tothom menjava i reia... i és que a aquell poble es gaudia amb les petites coses de la vida.

País: Espanya

Adaptadora: Eva Rodríguez García

La bosseta amb dues monedes d'or

Hi havia una vegada una vella i un vell. La vella tenia una gallina i el vell un gall. La gallina ponia ous dues vegades al dia i la vella menjava un munt d'ous, mentre que el vell no en tenia cap. Un dia no va poder aguantar més i li va dir:

- Escolta, vella! Menges un munt d'ous cada dia. Dóna'm uns quants ous, només per calmar-me la gana!

- Que t'ho has cregut! -Va dir la vella, que era molt garrepa. Si tens ganes de menjar ous, agafa el teu gall i clava-li una pallissa; que jo vaig fer el mateix amb la meva gallina i mira que bé que estic!

El vell, golafre i cruel com era, va fer el que li va aconsellar la vella. Va donar-li una bona pallissa al gall i li va dir que o començava a pondre ous o se n'anava de casa seva. El gall es va escapar de l'avi i va fugir de casa caminant atordit pels camins. Vagant, va trobar una bosseta amb dues monedes d'or. La va agafar amb el seu bec i va tornar a casa del vell. Però pel camí es va trobar una carrossa amb un senyor molt ric i unes senyorasses. El senyor el va mirar atentament, li va veure la bosseta i li va dir al seu criat que l'agafés.

El gall empipat, no es va donar per vençut i va començar a seguir la carrossa, cridant sense parar:

- Quiquiriquic, rics senyors! Doneu-me la bosseta amb les dues monedes!

El senyor, enrabiad, quan va arribar a un pou, va dir al seu criat:

- Agafa aquest gall desvergonyit i llença'l al pou!

Dit i fet. Però el gall va començar a beure's tot l'aigua fins que va buidar el pou sencer i volant cap a fora, va començar a cridar el mateix:

- Quiquiriquic, rics senyors! Doneu-me la bosseta amb les dues monedes!

El senyor es va sorprendre i arribant a casa seva li va dir a una criada que tanqués el gall en un forn ben calent i que posés una llosa a la boca del forn. La criada, que era cruel, va fer el que va dir el seu amo.

Però el gall, que era molt llest, va llençar l'aigua que havia begut, fins que va apagar tot el foc; i també va inundar la cuina de l'harpia. Va sortir il·lès, va anar a veure al senyor ric i va tocar amb el seu bec a la finestra dient:

- Quiquiriquic, rics senyors! Doneu-me la bosseta amb les dues monedes!

El senyor que ja no l'aguantava més, va demanar al seu criat que llencés el gall a la granja entre els animals, pensant que se'l menjaria algun brau furiós i així es lliuraria de la bèstia. Però el gall es va alegrar moltíssim i va engolir els animals de la granja fins que la seva panxa es va posar enorme. Va tornar a la finestra del senyor, va alçar les seves ales al sol, la casa es va posar fosca i va cridar:

- Quiquiriquic, rics senyors! Doneu-me la bosseta amb les dues monedes!

El senyor el va agafar i el va llençar en uns cofres amb monedes d'or, pensant:

- El deixaré aquí, s'empassarà les monedes, una li quedarà a la gola, s'ennuegarà i morirà. Dit i fet, però el gall es va sortir amb la seva; va engolir totes les monedes i va deixar els cofres buits. Va sortir i va començar:

- Quiquiriquic, rics senyors! Doneu-me la bosseta amb les dues monedes!

Llavors, en veure totes aquestes bogeries, sense saber què fer, el senyor li va donar la bosseta. El gall la va agafar amb alegria i va marxar deixant tranquil al senyor.

En veure la valentia del gall, totes les aus de la granja van seguir-lo. El senyor mirava com s'anaven totes les seves aus i deia sospirant:

- Que se'n vagin, si no, pot portar-me mala sort!

El gall anava orgullós amb totes les aus darrere seu, fins que va arribar a casa del vell i va començar a cloquejar davant la porta. En sentir-lo i veure'l, el vell es va alegrar moltíssim: l'elefant semblava un poll al costat d'aquest gall. Li va obrir la porta i el gall li va dir:

- Senyor meu, poseu una manta al mig del corral! Es va sacsejar i va omplir la casa i el pati d'animals i de monedes d'or, que brillaven tant al sol que encegaven. El vell estava tan feliç de veure aquell tresor, que no sabia què més podia fer i besava molt satisfet al seu gall.

En una estona va arribar la vella i en veure la meravella li brillaven els ulls i gairebé li sobresortien de ràbia.

- Vell, va dir-li ella avergonyida, dóna'm unes quantes monedes d'or!

- Posa-t'hi fulles! Què em vas dir, quan et vaig demanar uns quants ous? Ara mata la teva gallina perquè et porti monedes d'or; que jo ho vaig fer al meu gall i mira que m'ha portat.

La vella se'n va anar a casa seva i va intentar matar a cops la seva gallina. Morta d'esglai, la gallina es va escapar i va caminar fins que va trobar una bola que brillava. La va engolir i se'n va tornar a casa. Va començar a cloquejar davant la porta i la vella va sortir corrents feliç i ansiosa. La gallina va entrar, es va posar al llit i després d'unes hores va saltar cloquejant. L'àvia va arribar impacient, però es va quedar muda quan va veure que la gallina li va pondre una bola de cristall. Li va pegar fins que la va matar i així es va quedar pobra, sense res.

El vell, en canvi, era molt ric, tenia unes cases grans i uns jardins bonics. Vivia molt bé. Per pietat, va deixar la vella criar les seves gallines i el gall, el duia a tot arreu, el portava amb collarets i botes d'or i no semblava un gall normal, sinó tot un senyor.

País: Romania

Adaptadora: Catalina Lupu

Manco capac i mama ocllo

"MANCO CAPAC I MAMA OCLLO" van sortir de les aigües del llac Titicaca, el llac més gran del món que és situat al Cuzco, Perú, Sud-amèrica al costat de Bolívia i aquesta parella van marxar cap al nord i portaven un ceptre d'or que representava un símbol de poder. Amb el ceptre podien trobar i assenyalar el lloc ideal on fundar l'imperi Inca.

Així van marxar cap al nord, quan sobtadament el ceptre d'or es va enfonsar a la muntanya Huanacaurí i va desaparèixer. D'aquesta manera tots els habitants de la vall no van tardar a reconèixer els nostres inques com a éssers sobrenaturals.

Després, la parella Manco Capac i Mama Ocllo van decidir separar-se per treballar en diferents llocs.

Manco Capac se'n va anar al nord, a la part alta de la vall que va dir-se Hanan Cuzco i va ordenar al poble d'establir-se allà i va ensenyar als seus homes a treballar la terra, a construir canals i a millorar el lloc.

Mama Ocllo es va dirigir al sud, que va dir-se Hurin Cuzco, a la part baixa de la muntanya, i es així que ella va ensenyar a les dones a cuinar, a coure, a fer els telers.

Els dos inques van ajudar al poble a tenir una vida amb qualitat, a menjar bé després de fer una bona feina a la seva terra.

Així ells van viure i van gaudir-la molt.

Jo crec que és un bon model que hem de continuar. El missatge dels inques és:

Ama Sua: No robis

Ama Llulla: No siguis mandrós

Ama Quella: No siguis mentider

País: Perú

Adaptador: Gladis Valentin Ramos

Les cinc àguiles blanques

Cinc àguiles blanques volaven un dia pel blau del firmament; cinc àguiles blanques enormes, els cossos de les quals produïen ombres errants sobre els turons i muntanyes. Les seves plomes brillaven a la llum del sol com làmines de plata. Venien del Nord? Venien del Sud? La tradició indígena només diu que les cinc àguiles blanques van venir del cel estrellat en una època molt remota.

Caribay, el geni dels boscos aromàtics i filla de l'ardent Zuhé i de la pàl·lida Chía, imitava el cant dels ocells, corria lleugera sobre la gespa com l'aigua cristal·lina i jugava com el vent amb les flors i els arbres. Caribay va veure volar pel cel les enormes àguiles blanques i va voler adornar la seva cuirassa amb tan rar i esplèndid plomatge. Va córrer sense descans perseguint les ombres errants que les aus dibuixaven en el sol; va travessar les profundes valls; va pujar a un i un altre turó. Per fi va arribar, fatigada, al cim solitari de les muntanyes de Los Andes.

Les àguiles blanques es van aixecar perpendicularment sobre aquella altura fins a perdre's en l'espai. No es van dibuixar més les seves ombres sobre la terra.

Aleshores, Caribay va passar d'un cingle a un altre per les escarpades serres, espargint les seves llàgrimes. Va invocar Zuhé, l'astre rei, però les àguiles s'havien perdut de vista, i el sol s'enfonsava ja en el crepuscle.

Estremida de fred, va girar els seus ulls a l'Orient, i va invocar Chía, la pàl·lida lluna; i a l'instant el vent es va detenir per fer silenci. Les estrelles van brillar, i una subtil resplendor en forma de semicercle es va dibuixar en l'horitzó.

Caribay va trencar el silenci dels erms amb un crit d'admiració. La lluna havia aparegut, i entorn d'ella hi volaven les cinc àguiles blanques refulgents i fantàstiques. I mentre que les àguiles descendien majestuosament, l'índia mitològica dels Andes va modular dolçament sobre les altures la seva selvàtica cançó.

Les misterioses aus van volar per sobre de les crestes nues de la serralada, i es van asseure per fi, cadascuna sobre un cingle, clavant les seves urpes en la roca viva; i es van quedar immòbils, silencioses, amb els caps tornats cap al Nord, les gegantesques ales esteses en actitud de remuntar-se novament al firmament blau.

Caribay va córrer cap a elles per a arrencar-los les cobejades plomes, però un fred glacial va entumir les seves mans: les àguiles estaven petrificades, convertides en cinc masses enormes de gel.

Caribay va fer un crit d'espant i va fugir espavorida. La lluna es va enfosquir de sobte, l'huracà va colpejar els penyals nus amb un soroll sinistre, i les àguiles blanques es van despertar.

Es van estarrufar furioses, i a mesura que van sacsejar les seves monstruoses ales, el sol es va cobrir de flocs de neu i la muntanya tota es va engalanar amb el plomatge blanc.

Aquest és l'origen fabulós de les Serres Nevades de Mérida. Les cinc àguiles blanques de la tradició indígena són els cinc elevats cingles sempre coberts de neu. Les grans i tempestuoses nevades són el furiós despertar de les àguiles, i el xiulet del vent evoca el cant de Caribay.

País: Veneçuela

Adaptadora: Sandra Mizrahi

Flor de falguera

Des de fa segles, tothom sap que a la nit de Sant Joan floreix la falguera.

Aquesta flor dona gran felicitat. La nit de Sant Joan és la més curta de l'any i a cada bosc hi ha només una flor. No és fàcil de trobar-la. El camí cap a la flor és difícil. La flor és molt petita i després canvia la seva bellesa.

A prop del bosc, en un poble petit, vivia un noi alegre i molt curiós. Es deia Jacus. La seva família era molt pobra.

Una vegada una dona vella va contar-me aquesta història. En Jacus volia trobar la flor i tenir-la; això era el seu somni. Durant la nit del 24 de juny, tots ballaven i cantaven, però ell no. Es va posar roba neta i va sortir de casa seva. El bosc era gran, amb molts arbres i flors. Era també molt fosc i ell no podia trobar el camí. Al sud, hi havia trencalls. Va veure un gran arbust de falguera i en una fulla tenia aquesta bonica flor que brillava molt i era meravellosa. En Jacus mai l'havia vist.

Volia tallar la flor, però quan el gall va cridar la flor va desaparèixer. El noi estava molt enfadat i cansat. Va tornar a casa. No va dir res a la seva família. Pensava només que s'havia de preparar per a l'any vinent. La nit del 24 de juny, va sortir de casa. Estava caminant pel bosc i buscava la flor. El bosc era com sempre. En Jacus coneixia tots els camins i tots els arbres, però no hi havia la flor de falguera. Buscava i buscava. De sobte, la va trobar en un altre lloc. Però quan va voler tallar-la, la flor ja havia desaparegut- El noi estava desanimat. Va tornar a casa seva. L'any següent va sortir per tercera vegada. Tenia moltes ganes d'aconseguir-ho. Volia canviar la seva vida i viure en la riquesa. Va veure la flor una altra vegada. La flor era gran amb 5 fulles d'or i l'ull brillant. En Jacus va tallar-la i en aquest moment va sentir una veu:

-La flor és ara la teva flor. Tindràs molta sort. Ara pots fer-ho tot i tenir tot el que vulguis, però no pots compartir la teva sort ni la teva riquesa amb ningú!

En Jacus estava tan content que no va fer gaire cas de la veu. Pensava en els seus somnis. Volia tenir un gran castell, una carrossa amb sis cavalls. A la seva nova casa hi hauria de tot. Tindria un jardí bonic. Hi hauria or, plata i diners. En Jacus no havia vist aquestes coses abans. Era sorprenent, però estava una mica trist perquè no hi havia els seus amics ni la seva família.

Però volia fruir de tot sense fronteres. Tenia molt temps, no li caldria treballar. Podria fer de tot, però estaria sol.

Un dia va entrar a la seva tresoreria i va pensar en la seva família. Volia donar una mica de diners a la seva mare, al seu pare i als seus germans.

Tenia moltes ganes de veure'ls. Va sortir del castell i va anar a veure la seva família. Quan va arribar al poble, va veure la mare, el pare i els seus germans. Va dir:

-Hola a tothom! Sóc jo, en Jacus!

Portava la roba molt moderna i exclusiva. La mare va dir-li:

-Tu no ets el meu fill. En Jacus mai faria aquesta cosa ni aniria sol, sense la seva família. El noi estava molt trist. Va tornar al seu castell. Provava d'oblidar la seva família i viure com més ràpid millor. Menjava saborosos plats. Portava la roba molt elegant. Tenia els diners, la casa...

Després d'un any volia veure la seva família. Va anar al poble altre cop. Va entrar a la casa i va veure que la seva família estava molt trista i infeliç; no tenia diners. En Jacus volia donar-los diners, però no podia. Aleshores, va anar-se'n altre cop sol. Com abans estava trist, però pensava que allí tenia una bona vida sense problemes. Allí nedava en l'abundància. Podia comprar-ho tot i viure sense preocupacions. Després d'un any, volia veure de nou la família. No podia viure estant tan sol. Va decidir tornar a casa seva.

Sabia que perdria aquesta riquesa, els diners i la comoditat. Tenia al cap les paraules que li havia dit la seva mare:

-No hi havia felicitat per a la gent, si no podia compartir amb altra gent allò que tenia.

En el poble tot era com abans: una casa vella i no hi havia ningú. Un home li va dir que la seva família havia mort de pobresa. En Jacus ja no podia viure sol. Va dir que volia morir també i va desaparèixer amb la flor i ara ningú pot tenir-ho tot...i que significa la felicitat?

País: Polònia

Adaptadora: Emília Wolkowska

La llegenda de la pinya

En aquell temps, en un lloc molt distant, hi vivia una noia. Es deia Filipina, amb sobrenom Pina. Era òrfena i vivia amb la seva tieta Marta.

Pina era una jove amable i treballadora mentre que la seva tieta era tot al contrari.

Quan Pina era una nena va tenir una malaltia a partir de la qual els seus ulls van quedar ganduls. Pina no va poder continuar estudiant i va ser obligada a ajudar en les feines de la casa. La seva tieta la maltractava molt.

Un dia, Pina, mentre feia la feina a la cuina, sense voler, va topar amb la prestatgeria de la vaixella i es va trencar tot... La Marta es va enutjar molt, va agafar una escombra i va pegar a la Pina mentre cridava: "No serveixes per a res". "El teu cap hauria d'estar envoltat de molts ulls per veure-ho tot al teu voltant".

Pina plorava llastimosament, però la Marta encara li donava cops de pal més forts a les cames. Quan Pina ja no va poder aguantar més el dolor, plorant va sortir de la casa cap a la selva. Després de molts dies Pina havia desaparegut com una bombolla. Moltes persones del lloc van pensar que Pina havia anat a aixoplugar-se prop d'una fada, que va tenir pietat del seu estat.

Van passar molts dies i una planta amb brots joves va aparèixer davant de la casa. Aquesta planta tenia uns fruits amb forma de cap amb molts ulls al voltant. Sobtadament els que vivien allà es recordaven de la Pina i de les paraules de la Marta quan es va enutjar amb Pina: "El teu cap hauria d'estar envoltat de molts ulls per veure-ho tot al teu voltant".

Des d'aleshores, cada vegada que tothom passa i veuen la planta al jardí amb forma de cap amb molts ulls, es recorden de la Pina i diuen: "És la Pina de la Marta". En el nostre idioma Tagalog "Si Pina siya, si Pina siya!" vol dir: Ella és la Pina.

Després de molt temps, la planta es va dir Pinya, com tothom en el lloc l'anomenava.

Aquesta és la llegenda de la pinya com tots els nens a les Filipines la coneixen.

País: Filipines

Adaptadora: Alma Rosario Medina Hipolito

La Difunta Correa

La Difunta Correa amaga una profunda i impactant història d'amor i fidelitat i és avui un dels fenòmens més importants d'Amèrica Llatina.

Què fa que famílies senceres cada any vinguin a visitar Vallecito, no solament des de totes les ciutats de la província de San Juan, sinó també des de tots els punts d'Argentina, des dels països d'Amèrica Llatina i des de tots els diversos continents?

Els esdeveniments daten aproximadament des de 1840 fins a 1850.

En aquesta època es van viure baralles entre *Unitarios* i *Federales* a tot el país que van emplenar de sang el sòl argentí.

Els caps de tropes van abusar de la població civil, van saquejar el poble vençut i van violar les dones. D'aquella regla no va poder salvar-se la família de Deolinda Correa.

Una tropa va reclutar Baudillo Bustos, el seu jove espòs. Davant d'això Deolinda va quedar desamparada.

Sembla que Deolinda Correa era molt bonica i es diu que hi havia un comissari que va requerir amors a la jove esposa i mare. Al quedar desamparada, sense el seu espòs, sens dubte corria perill.

Només es van obrir davant Deolinda dos camins: acceptar l'altre home, que no era el seu marit i convertir-se en dona infidel; o fugir seguint el camí de la tropa que s'havia emportat el seu marit. I Deolinda va decidir fugir.

Va sortir sense animals de companyia, amb roba lleugera i amb només una ampolla d'aigua. Al camí es va perdre i va deambular sense rumb abans de trobar Vallecito, on va arribar exhausta, sense aigua i als límits de la seva força i de la seva vida.

Així va pujar al tossal més alt del lloc i sense trobar cap esperança de vida, va baixar fins al riu sec, va seure i en la seva darrera expressió d'amor, va abraçar el seu fill i mentre anava morint seguia alimentant el nen i saciant la seva set.

I així és com els van trobar els arriers, que la van enterrar i van col·locar una creu al lloc.

Es diu que durant uns anys es van produir miracles al voltant de Deolinda Correa, però va ser l'any 1898 que la Difunta Correa va produir un esbalaïdor miracle, que va transcendir tots els pobles d'Argentina i que va fer guanyar fama per tot Amèrica Llatina.

Flavio Zeballos, que va ser un arrier conegut a tot el nord-oest argentí, tenia com a feina traslladar des de Córdoba fins a Xile 500 caps de ramat, ja que a Xile el preu a pagar era molt millor.

En dies de marxa van decidir fer nit a Vallecito i hi van acampar. De sobte va començar un terrible temporal i els animals van fugir espantats.

Això significava la pèrdua total de confiança per part del contractant i de prestigi per part de tots els pobladors de la zona.

Com que Don Zeballos va saber dels miracles que solia fer aquella dona que va morir a Vallecito alletant el seu fill, es va apropar a la creu i li va demanar: "Difunta Correa, et demano protegir els animals i si els puc recuperar et faig una promesa: vindré i et construiré una capella per cobrir la teva tomba i la teva creu".

L'endemà sortiren a buscar els animals i la Difunta Correa havia treballat com una arriera celestial: van trobar tots els animals junts en un desnivell. No s'havia perdut cap dels animals de Zeballos.

S'havia produït el primer gran miracle de la Difunta Correa.

Avui, la Difunta Correa és motiu d'estudi i investigació de centres d'estudi i universitats de diferents països.

La Difunta Correa ens deixa a més un meravellós exemple d'amor i fidelitat, digne d'aprendre i respectar.

País: Argentina

Adaptador: Ignacio López

Llegenda De La "Flor De Ceibo"

Explica la llegenda que aquesta flor és l'ànima de la Reina índia Anahí, la més lletja d'una tribu indomable que habitava a la vora del riu Paranà.

Però Anahí tenia una veu dolça, potser la més bonica del món sencer, a més era rebel com els de la seva raça i amant de la llibertat com els ocells del bosc.

Un dia la van agafar presonera, però valenta i decidida, va matar el sentinella que vigilava.

En aquell moment, va quedar segellat el seu destí per sempre: condemnada a morir a la foguera; a la nit següent, el seu cos va ser lligat a un arbre de la selva, baix i d'amples fulles.

Lentament, Anahí va ser envoltada per les flames. Els que assistien al suplici van comprovar sorpresos que el cos de la reina índia prenia una estranya forma i a poc a poc es convertia en un arbre alt, coronat de flors vermelles.

Al sortir el sol, en un bosc clar, resplendia el "ceibo" en flor. Aquest "CEIBO" és el nostre arbre típic d'Argentina

País: Argentina

Adaptadora: Andrea Verónica Rubio Díaz

El conillet enginyós

Periquín tenia la seva bonica caseta al costat del camí. Periquín era un conillet de peluix de color blanc, que li agradava sortir a prendre el sol al costat del pou que hi havia molt a prop de la seva caseta. Solia asseure's al costat del pou i allà estirava les orelletes, ple de satisfacció. Que bé que es vivia en aquell raconet, on ningú hi anava a destorbar!

Però un dia va aparèixer un llop lladre i va anar directe al pou. El nostre conillet es va posar a tremolar. Llavors, se li va ocórrer posar-se a córrer i tancar-se a la seva caseta abans que arribés l'enemic: però no tenia temps! Era necessari inventar alguna cosa per enganyar el lladre si no ho passaria malament. Periquín sabia que si el llop no trobava diners per robar a les seves víctimes, les castigava amb una bona pallissa.

Quan aquell llop lladregot se li va acostar, el va apuntar amb un immens trabuc i li va dir: "Aixequi les mans enlaire senyor conill i deixi anar ara mateix la bossa si no vol que li bufi les costelles amb un bastó de nusos". "Ai, quin disgust que tinc, estimat llop!" es va queixar en Periquín fent com si no hagués sentit les amenaces del lladre. "Ai, el meu gerro de plata ...!", "De plata....? Què dius?", va demanar el llop.

"Sí amic llop, de plata. Un gerro de plata massissa, que val al menys un dineral. Me'l va deixar en herència la meva àvia, i ja ho veus! Amb el meu gerro era ric; però ara sóc més pobre que les rates. M'ha caigut al pou i no puc recuperar-lo! Ai, pobre de mí!" sospirava el conillet. "Estàs segur que és de plata? De plata massissa?" va preguntar ple de cobdícia el lladre. "Com que pesava vint quilos!!" va dir molt segur en Periquín; "Vint quilos de plata que estan al fons del pou i ja no els podré treure!". "Doncs estimat amic meu", va dir alegrement el llop, que ja havia pres una decisió, "aquest bonic gerro de plata serà per a mi!"

El llop, a més de ser un lladre, era molt tonto, i va començar a treure's la roba per tenir més llibertat de moviments. La roba, les sabates, el terrible trabuc, tot va quedar al costat del pou. "Vaig a buscar el gerro" li va dir al conill. I posant-se tot decidit a dins la galleda que, lligada amb una corda, servia per treure aigua del pou, es va deixar caure pel forat.

Poc després va arribar fins a l'aigua, i una veu va pujar fins on era en Periquín: "Conillet, ja he arribat! A veure, on està aquest tresor?. Te'n recordes cap a quin cantó ha caigut?" "Mira

cap a la dreta" va respondre en Periquín, aguantant-se el riure. "Ja ho estic mirant, però per aquí no hi veig res...." "Doncs, mira cap a l'esquerra" va dir el conill, traient el cap per la boca del pou i rient a més no poder.

"Miro i remiro i no ho trobo De què rius?" va preguntar enfadat el llop. "Me'n ric de tu, lladre tonto, i de com et serà de difícil sortir d'aquí. Aquest serà el càstig per la teva cobdícia i maldat, ja que has de saber que no hi ha cap gerro de plata, ni tan sols de llauna. Volies robar-me; però el robat seràs tu, perquè m'emporto la teva roba i el trabuc amb el qual ens tenies a tots atemorits. Vas venir per llana però n'has sortit esquilat!"

Així va ser com el conillet enginyós va castigar al llop lladre per la seva cobdícia i la seva maldat.

País: Argentina

Adaptadora: Andrea Lanfredi

El presoner del volcà Osorne

Quan els homes blancs encara no havien arribat a aquestes terres, vivien a la regió del llac Llanquihue diverses tribus d'indígenes que es dedicaven més a embriagar-se que al treball. Un geni malèfic, el Pillán, havia introduït els seus sequaços entre aquests indígenes per fer tota classe de mals als indis. A molts els tornava bojós, subministrant-los infusions d'una herba que produeix l'efecte de pertorbar la raó de qui en beu el suc; a uns altres els deformava, desfigurant-los la cara o els membres. El Pillán i la seva gent imperaven sobre els pobres indis, que vivien atordits pels seus vicis, i no s'adonaven de la seva trista situació. A les nits aquestes comarques presentaven un aspecte veritablement espantós. Grans flamarades que sortien dels cràters il·luminaven el cel amb foc. Les muntanyes veïnes semblaven cremar i les immenses valls que circumdaven el volcà Osorno i el Calbuco apareixien com boques del mateix infern. Quan els pobres indis, inspirats pels bons genis, es lliuraven al treball i llauraven la terra, el gran Pillán feia esclatar els volcans i tremolar les terres: dies i setmanes senceres plovia foc i cendra que destruïen en poques hores el que els indis havien llaurat en diversos anys de treball. El Pillán odiava el treball i la virtut, i per això s'enfurismava quan els indis abandonaven el vici i es lliuraven a treballar les seves terres. Es deia que per a vèncer el Pillán calia llançar al cràter del volcà Osorno una fulla de canyella, i que llavors començaria a caure des del cel tanta neu que acabaria per tancar el cràter, deixant presoner en el seu interior el Pillán. Però els indis no podien arribar al cràter, ja que els torrents de lava impedien el seu accés. Un dia que els indis desesperats estaven celebrant un gran machitún (un ritual), se'ls va acostar un indi vell, que ningú va saber qui era ni d'on provenia, i va demanar permís per a parlar i els va dir: "Per a arribar al cràter és necessari que sacrifiqueu la verge més bella de la tribu. Heu d'arrencar-li el cor i col·locar-lo sobre el Pichi Juan, tapat amb una branca de canyella. Veureu llavors que un ocell vindrà des del cel, es menjarà el cor i després, elevat el vol, s'endurà la branca de canyella i la deixarà caure en el cràter del Osorno. Però perquè això es compleixi i perduri, heu de fer promesa formal de ser bons i virtuoses, ja que si algun dia us torneu a llançar als braços del vici, la neu es fondrà i el Pillán tornarà a llançar foc i cendres sobre vosaltres, sobre les vostres cases i sobre les vostres terres. Sigueu bons i "triomfareu".

Així va parlar el vell indi després va desaparèixer tan misteriosament com havia arribat, sense que ningú se n'adonés. Llavors el cacic (cap de la tribu) va investigar quina de les verges de la seva tribu era la més virtuosa. Una assemblea composta pels indis més ancians de la tribu va resoldre que la més virtuosa era Llacolen, la filla menor del cacic, bella jove que unia a la seva extraordinària bellesa una ànima més blanca que els pètals d'una flor. Tremolant el cacic va donar la notícia del pròxim sacrifici a la seva filla. "No ploris", li va respondre ella. "Moro contenta sabent que la meua mort ha d'alleujar les amargors i dolors de tota la nostra valerosa tribu. Només demano un favor: que per matar-me no useu les vostres destrals ni les vostres llances. Vull que em matin les flors amb els seus perfums que han estat l'únic encant de la meua vida, i que sigui el "toqui" (guerrer) qui em prepari el jaç mortal i qui m'arrenqui el cor". Així es va fer. L'endemà, quan el sol començava a aparèixer per sobre de la serralada i els ocellets a refilar el seu cant matinal, un gran seguici va acompanyar Llacolen al fons d'una vall, on el "toqui" tenia preparat un jaç amb les més perfumades flors que havia trobat en els prats i boscos. Va arribar Llacolen i sense queixa ni protesta alguna, va jeure sobre aquell jaç de flors que havia de transportar la seva ànima a l'eternitat. Els joves indis, silenciosos i apesaratats, es van asseure al voltant d'aquell lloc florit i van plorar molt el seu ídol que moria. El "toqui", immòbil, amb els ulls plorosos clavats en la bella dona que a poc a poc anava empal·lidint, semblava una estàtua de la resignació. Quan la tarda va estendre el seu mantell gris sobre la plana i va emmudir l'últim ocell, la verge va morir. Es va avançar el "toqui" i, més pàl·lid que la mateixa mort, es va agenollar al seu costat i amb mà tremolosa va esquinçar el seu pit, va arrencar el cor i, amb pas vacil·lant, va anar a dipositar-lo a les mans del cacic. Després el "toqui" va tornar on es trobava la verge i sense cap queixa, es va travessar el pit amb la seva llança. La mort va ajuntar aquestes dues ànimes que la vida va mantenir separades! El més fornit dels guerrers va ser l'encarregat de dur el cor i la branca de canyella al cim del turó Pichi Juan, que eleva el seu con agut on acaba el pla. Tota la tribu es va quedar a la vall esperant la consumació del miracle. I heus aquí que, tot just l'home va haver col·locat el cor i la branca de canyella a la part més alta del Pichi Juan, va aparèixer en el cel un enorme còndor que, baixant en vol ras, es va menjar d'un mos el cor per després agafar la branca de canyella i emprendre el vol cap al cràter de l'Osorno, que en aquests moments llançava

enormes feixos de foc. El còndor va fer un vol espiral, tres voltes pel cim del volcà, i a la baixada va deixar caure dintre del cràter la sagrada branca. En el mateix moment van aparèixer en el cel negres núvols i va començar a caure sobre els volcans una pluja de floquets de neu que als vermells fulgors de les flames del cràter semblava pluja d'or. I va ploure neu, dies, setmanes i anys sencers. Va ser una veritable lluita entre el foc que pujava de l'infern i la neu que queia del cel. La neu fosa corria formant impetuosos torrents per les faldes de l'Osorno i del Calbuco i corrent pels barrancs que servien de defensa a l'estatge del Pillán, fins que les aigües van quedar al nivell de les terres conreades. Així es van formar els llacs Llanquihue, Tots els Sants i Chapó. Per més esforços que va fer el Pillán, no va poder lliurar-se de quedar presoner dintre de l'Osorno, d'on ara no pot sortir-ne per tornar a les seves maldats; però no per això deixa d'estar treballant per recobrar la seva llibertat el dia que els habitants del llac abandonin les seves virtuts per lliurar-se als vicis. Aquest dia, la neu que manté presoner el Pillán es fondrà i la terra tremolarà, i el foc i la cendra destruiran tot el treball dels homes. Cal tenir present el que va dir el vell indi: "Perquè això perduri han de ser homes bons i virtuosos, ja que si tornen a lliurar-se als braços dels vicis, la neu es fondrà i el Pillán tornarà a llançar foc i cendres i ho destruirà tot". Quan els indis van tornar l'endemà al lloc que s'havia consumat el sacrifici de la bella verge i del "toqui", van veure amb sorpresa que les flors que havien sortit en el jaç mortal a Llacolen havien tret arrels i que les seves branques, entrellaçant-se, formaven el més bell palau que cap ment havia pogut mai imaginar i van veure també aquelles dues ànimes que hi vivien felices i contentes, la verge i el "toqui" que havien sacrificat les seves vides per salvar la seva tribu. Aquest palau de falgueres i flors existeix en el fons de la vall del Diable, prop de Port Vares en el sud de Xile. Molts són els que han baixat a admirar la seva meravellosa bellesa, però només uns pocs han pogut veure el palau, perquè aquest és només visible per a qui no té una sola taca en la seva consciència i sap sentir els íntims encants de la naturalesa i de la vida.

País: Xile

Adaptadora: Karen Angelbeck

El plor

El Rogelio i l'Esther eren parella, tenien un fill nounat i vivien a TIL-TIL. La parella discutia bastant, ja que a ell se li va ficar al cap que la seva dona anava amb un altre home. Estranyament l'Esther va desaparèixer amb el seu nadó. El Rogelio va començar a buscar-la i els familiars d'ella també. La fugida d'aquesta jove va ser un misteri per al poble. Tan gran va ser la seva desesperació que van interposar una denúncia per presumpta desgràcia. En aquesta mateixa època, un grup d'enginyers geòlegs i treballadors realitzava tasques de prospeccions i anàlisis de sòl. De sobte, dos d'ells van escoltar el plor d'un nadó; van pensar que es tractava d'una il·lusió. No obstant això, aquesta situació es va repetir en diverses ocasions. En una altra es van trobar amb una dona que caminava amb un nadó i estava perduda. Ells van oferir-se a acompanyar-la, però ella va preferir esperar l'autobús. Dies després aquells homes van baixar al magatzem del poble a comprar i van veure una fotografia d'aquesta mateixa dona enganxada a un cartell que indicava: "ES BUSCA". Ambdós la van reconèixer i van referir que l'havien vist. La policia buscava intensament l'Esther, però no coneixien el seu parador. Al seu torn, el Rogelio, que ja havia perdut la fe de trobar-la, volia anar-se'n del lloc i començar una vida nova, no sense abans explicar-li tota la veritat a un mossèn, per mitjà d'una carta. Aquesta carta havia de ser oberta després del cap de setmana. El mossèn va complir allò que havia promès, però la seva sorpresa va ser enorme en assabentar-se que el Rogelio s'havia suïcidat.

L'equip de geòlegs ja havia acabat el treball i es disposaven a tornar, quan dos d'ells van decidir baixar al poble a comprar una mica. Pel camí van veure un home i una dona que estaven barallant-se i van sentir els plors d'un nadó. En acostar-se més, la parella ja no hi era, i com era de nit i no s'hi veia gens, van deixar una estaca per tornar-hi més tard. L'endemà, amb pics i pales van cavar en aquell sector i van trobar la mà d'una dona. Immediatament van avisar la policia i van constatar que es tractava d'aquella dona desapareguda feia tres mesos.

El mossèn va lliurar la carta a la policia i ells es van assabentar que el Rogelio havia assassinat la seva esposa i el seu nadó de pocs mesos. La gelosia va ser el seu mòbil. Es va penedir d'haver-ho fet, però no estava disposat a anar a la presó. Diàriament escoltem històries sor-

prenents que ens deixen el dubte de si existeix o no vida després de la mort. Alguns són més escèptics que uns altres i canvien la seva opinió el dia que una cosa estranya els succeeix. Aquests relats expliquen pas a pas les vivències extrasensorials que només algunes persones han viscut i com aquestes hi han fet front. Perquè clarament no ha de ser fàcil. Així com li va succeir a aquell grup de geòlegs, han estat ja moltes les víctimes. Va ser molt difícil per a ells entendre què significava aquell plor del nadó. És clar que l'ànima d'aquella jove dona i el seu nadó no va assolir transcendir l'altra dimensió. Ella desitjava desvelar un gran misteri que ningú coneixia fins a aquell minut a TIL-TIL i és que la seva desaparició era deguda a un brutal homicidi comès pel seu propi espòs, que covardament es va suïcidar.

De no ser per aquestes imatges que van observar aquells professionals, la veritat mai hauria sortit a la llum i el delictes hauria quedat impune. Una vegada més, històries com aquestes ens fan reflexionar que gràcies a la capacitat que tenen alguns de percebre aquestes tipus de fenòmens paranormals, s'han pogut descobrir veritats sòrdides, molt difícils de creure, la veritat és que succeeixen i li pot ocórrer a vostè qualsevol dia.

País: Xile

Adaptadora: Mayori Uribe

Llegenda de la Deessa Umiña

Diu la llegenda que a un dels cacics de la tribu Mantas li va succeir el següent:

“Al cacic anomenat Shiguti, el van casar amb una humil dona que a la vegada era molt intel·ligent, i amb qui va tenir una filla, que van anomenar Umiña, pel fet que tenia uns ulls poderosament verds.

La mare de l'Umiña era una coneguda “curandera” amb poders guaridors i una sacerdotessa de Jocoy, ofici aquest que la filla també va arribar a exercir.

Quan l'Umiña va complir 21 anys d'edat, la seva mare va morir i es va quedar sola amb el seu pare.

L'any següent de la mort de la mare de l'Umiña, els amics del cacic el van aconsellar que prengués per esposa una altra dona. El cacic així ho va fer i es va casar amb una bruixa de la tribu.

La nova esposa no va tenir entre el poble el reconeixement del que sí va fruir l'antiga dona, sobretot pel mal caràcter d'aquella.

Aquest fet va fer que tota l'atenció es centrés en l'Umiña, que com la seva mare, sí que s'havia dedicat a fer el bé a tothom que podia, mitjançant els seus serveis mèdics i religiosos. En definitiva, l'Umiña va continuar desenvolupant l'obra benèfica que la seva mare havia engegat.

La madrastra de l'Ubiña es va sentir molt gelosa de la fama de la seva fillastra, que cada dia que passava s'incrementava i es feia més evident. Llavors va arribar la cruel decisió! Va decidir fer-li un encanteri al seu espòs. De tal manera que Shiguti va emetre una sentència contra la seva filla i decidí que se l'abandonés a la seva sort lligada a una bassa formada per troncs, i que durant tres dies anés a la deriva mar endins, sense aigua ni aliments.

El Decret només fou complert en part, ja que la gratitud dels soldats envers la benevolència de l'Umiña la va salvar d'una mort segura. L'Umiña, després de tres dies navegant a la deriva, va arribar a una tribu veïna, d'on va ser tornada sana i estalvia a casa seva.

Un nou Decret del seu pare, pres per l'encanteri a què l'havia sotmès la seva dona, va ordenar portar Umiña a les muntanyes més altes, per ser lligada i abandonada, sense abric ni aliment enmig de la neu.

Als tres mesos, l'Umiña va tornar a casa explicant que un còndor l'havia salvat i l'havia tornat a Jocoy. Tot el poble la va rebre amb mostres de molt afecte i alegria, sabedors del que estava passant.

La bruixa es va enfurismar molt i presa per la burla a què va ser sotmesa per tot el poble, volia culpabilitzar el seu home per l'ordre d'execució i abandonament dictada contra l'Umiña. Però, Shiguti ja havia estat alliberat de l'encanteri i era sabedor de totes les maldats orques-trades per la seva esposa, per la qual cosa va clamar venjança contra ella i després de castigar-la la va expulsar de la tribu.

La bruixa el va amenaçar i va sentenciar que abans que passessin tres llunes estaria mort. El temps implacable va passar i durant la matinada, mentre Shiguti dormia tranquil·lament, la bruixa va atacar el seu home amb un ganivet i el va matar.

Mentre, l'Umiña dormia en una altra estança custodiada per diversos soldats, però es va adonar immediatament del que li havia passat al seu pare. Va cridar els soldats per tal que agafessin la bruixa. Cent soldats van buscar-la i la seguiren fins a dalt d'un puig.

Els soldats tornaren a casa i explicaren que havien trobat la bruixa, però que aquesta s'havia convertit en un llop ferotge.

Mentrestant, el cacic fou sepultat prop de casa i l'Umiña estava plorant desconsolada damunt la tomba del seu pare i va negar-se a prendre aliments. Als pocs dies l'Umiña va morir, no sense abans haver ordenat que ningú bellugués el seu cos del lloc on es trobava. Tothom va respectar l'ordre.

Passat el temps la gent va adonar-se que el cos de l'Ubiña no es descomponia i que sorprenentment es transformava en una pedra vermella de la mida d'un puny. Hi havia una particularitat i és que en la part superior tenia dos punts verds que amb el temps van anar creixent fins a cobrir tot el cos, quedant convertit en una preciosa maragda.

El nou cacic va agafar la maragda i va donar ordres als joiers per tal que de la meitat de la maragda en amunt es tallés el bust de l'Umiña. Així es va fer. Va també ordenar la construcció

d'un temple per tal d'adorar-la com una deessa. Des del principi, tot malalt que tocava la maragda, sanava immediatament.

La fama de la deessa de la salut va anar corrent per tots els indrets del continent. Venia gent de Perú, de Mèxic, d'Amèrica Central, acompanyant malalts i portant presents consistents en petites *peles* i or en pols".

I d'aquesta manera conclou la interessant llegenda de la deessa Umiña.

País: Equador

Adaptadora: Maria Fernanda Albán

La cabreta del Senyor Seguin

Adaptació del conte d'Alphonse Daudet

El senyor Seguin no havia mai tingut sort amb les seves cabres. Les perdia totes de la mateixa manera: un dia, trencaven la corda, se'n anaven a la muntanya, i allà el llop se les menjava. Eren cabres independents, volien aire fresc i llibertat. El senyor Seguin estava sense esperança i deia:

- Està bé, les cabres s'avorreixen a casa meva, no aconseguiré tenir-ne una.

No obstant això, va comprar-ne una altra, jove, per acostumar-la a restar a casa seva. Era molt maca la cabreta del senyor Seguin! Amb els seus ulls suaus, les seves potes negres i brillants, les seves banyes i el seu llarg pèl blanc.

El senyor Seguin la va lligar, al lloc més bonic del prat, amb molta corda. La cabra estava molt contenta i menjava l'herba del prat amb molt de gust. El senyor Seguin estava molt content també. Però un dia, la cabra se'n va avorrir. Mirant la muntanya va pensar:

- Com s'hi estaria de bé! Quina alegria córrer, sense aquesta maleïda corda!

Les cabres necessiten espai per viure. A partir d'aquest moment, l'herba del prat li va semblar sense gust. Un matí, la cabra va dir al senyor Seguin:

- Sisplau, deixa'm anar a la muntanya.

- Mare meva! ... Aquesta també! va cridar el senyor Seguin.

I la cabra va respondre:

- Sí, senyor Seguin.

- Però, saps que a la muntanya hi ha el llop! Que faràs quan vingui?

- Li donaré cops de banya, senyor Seguin.

- El llop es mofarà molt dels teus cops. Ha menjat cabres amb banyes molt més grosses.

- No em fa res, senyor Seguin, em deixa anar a la muntanya?

El senyor Seguin va decidir endur-se la cabra a un lloc fosc i va tancar la porta. Però desgraciadament va oblidar tancar la finestra i la cabreta va fugir..

Quan la cabreta blanca va arribar a la muntanya, va ser una esplendor general. Mai els vells avets havien vist una cosa tan maca. La van rebre com una reineta. Tota la muntanya li va fer festa!

Res de corda, res de prat... res que l'impedis córrer o menjar l'herba com volgués...

Va veure de lluny la casa del senyor Seguin amb el prat darrere. Es va posar a riure.

Com n'és de petita ! Com vaig aguantar viure dintre d'aquell espai?

Va ser un dia meravellós per a la cabreta del senyor Seguin. De cop, el vent es va fer fresc i la muntanya es va tornar violeta: era la fi del dia.

- Ja! va dir la cabreta i es va parar molt sorpresa.

A baix els prats van desaparèixer amb la boira. La casa del senyor Seguin no es veia gens.

Va sentir un crit de la muntanya:

Hou! hou!

Va pensar en el llop... En tot el dia no hi havia pensat gens...

Al mateix moment una trompeta va sonar a baix. Era el senyor Seguin que ho provava una última vegada.

- Hou! hou!... feia el llop.

Torna! torna! ...cridava la trompeta.

La cabreta tenia ganes de tornar, però es va recordar de la corda i va pensar que ara no podia viure més així i que era millor quedar-se. La trompeta ja no sonava gens...La cabra va sentir darrere un soroll de fulles. Es va girar i va veure a l'ombra dues orelles curtes amb dos ulls que brillaven... Era el llop. Enorme, immòbil, assegut en les seves cames de darrere, era allà, mirant la cabreta blanca. Com que sabia que se la menjaria, el llop no tenia cap pressa. La cabreta es va sentir perduda... Per un moment va pensar deixar-se menjar tota d'un cop. Llavors va començar a lluitar contra el llop. No tenia l'esperança de matar el llop, les cabres no maten els llops... Tota la nit la cabreta va lluitar ferotgement contra el llop...De tant en tant la cabreta pensava:

Tant de bo pugui aguantar fins al matí...

Una després de l'altra les estrelles es van apagar i es va fer de dia. El cant del gall va pujar de baix.

Per fi! Va pensar la cabreta que esperava només el dia per morir-se.

Es va ajeure a terra en el seu bonic folre blanc tacat de sang... Llavors el llop es va llançar sobre la cabreta i se la va menjar.

País: França

Adaptadora: Veronique Hellot

Joan el de la càrrega de llenya

Adaptació del conte de Carmen Lyra "Juan el de la carguita de leña"

Hi havia una vegada una dona gran que tenia tres fills: dos d'astuts i un de ximple. Els dos astuts eren molt dolents amb la mare i mai li feien cas, però el ximple era molt bo amb ella i era el que sempre l'ajudava en els seus problemes. Els dos astuts estaven a la ciutat sense fer res perquè eren uns grans vagabunds. La veritat és que el ximple no era gens ximple, però com era tan bo el creien ximple, perquè així és la vida.

Un dia la seva mare el va enviar a la muntanya a buscar llenya. Ell hi va anar i va fer una càrrega gran, i quan estava ajuntant els últims troncs, se li va aparèixer una senyora que tenia una vareta a les mans.

Ella li va dir: --Joan, aquí et porto aquesta vareta de regal. És un premi per com has estat de bo amb la teva mare. Joan va preguntar: -- I per a què em serveix?

- Per a tot el que vulguis: si vols diners, demana'ls a la vareta i, si no, quan estiguis molt cansat, toca amb la vareta la llenya i al mateix temps digues: "Vareta, vareta, per la virtut que Déu et va donar, que la meva llenya em serveixi de cotxe i em dugui a casa".

Així ho va fer en Joan; es va asseure en la llenya i en un tancar i obrir d'ulls va ser a casa seva.

Joan no li va dir a ningú el que havia passat. Però des d'aquest dia no va tornar a caminar, sinó que sempre caminava amb la llenya per moure's i quan la seva mare o els seus germans li preguntaven què li passava, ell es feia el sord.

Va succeir que les filles del rei venien a banyar-se al riu que hi havia prop de la casa d'ells. Un dia qualsevol, va sortir la més petita plorant perquè li havia caigut l'anell a l'aigua. A cadascuna de les nenes el rei els havia regalat un anell molt valuós i, per això, si alguna cosa els passava, el rei s'empiparia molt.

A la nit van arribar els dos fills astuts amb la notícia que el rei estava molt enutjat perquè la més petita de les princeses havia perdut el seu anell, i que per això, sa majestat havia ofert que aquell que el trobés, seria l'espòs de la seva filla.

Quan va clarejar, van córrer els dos astuts per buscar-lo al riu, però no hi van trobar res. Després, va arribar el ximple amb la seva vareta, va tocar l'aigua i va dir: --Vareta, vareta, per la virtut que Déu et va donar, dóna'm l'anell. – I així va ser que l'anell va sortir a la superfície. El va guardar, va tocar amb la seva vareta la llenya i va demanar que el dugués al palau del rei.

Quan va ser davant la porta, els soldats que eren a la porta no volien deixar-lo entrar perquè el van confondre amb un captaire. Però el ximple va fer molt soroll. El rei el va sentir i va voler saber què era el que estava passant; al saber-ho va ordenar que el deixessin passar.

Va pujar escales amunt amb la seva llenya i així va entrar al saló, on era el rei amb tota la seva cort. Amb un poc de vergonya, va treure l'anell de la seva bossa i va dir: --Senyor rei, aquí porto l'anell de la nena i vinc perquè ens posem d'acord per al matrimoni.

Tots al veure'l entrar reien molt i, al sentir les seves pretensions, van començar a burlar-se d'ell. Però quan van escoltar al rei dir que estava disposat a complir la promesa, es quedaren molt sorpresos.

La pobra princesa va començar a plorar i les tres nenes es van posar de genolls davant el seu pare per pregar-li que no la deixés casar-se amb aquell home, però el pare va dir. – Jo vaig donar la meva paraula de rei i he de complir-la.

Després, duent a un costat la seva filla petita, la va aconsellar i li va dir: --Mira filla, a ningú en aquesta vida cal menysprear de primera entrada. No cal deixar-se endur per les aparences, pot ser que aquest home sigui un marit de primera!

I així va continuar calmant la seva filla, però ella no podia deixar de plorar perquè no volia casar-se amb aquell que semblava vagabund i quan recordava com la gent s'havia burlat d'ell, sentia que es moriria de vergonya.

Però no va haver remei i el dia del casament va arribar.

El ximple va sortir de casa seva sense dir ni una paraula amb la seva llenya, però a l'entrar a la ciutat, va tocar la llenya amb la seva vareta i va dir: -- Vareta, vareta, per la virtut que Déu et va donar, que la llenya es converteixi en un cotxe de plata, amb uns cavalls blancs que mai s'hagin vist i jo en un gran senyor, molt bell i molt intel·ligent. I la llenya es va transformar en una carrossa de plata i ell en un gran senyor.

Quan la gent va veure arribar el cotxe davant del palau i va baixar aquell príncep tan bell, tots es van quedar bocabadats.

Però per a la princesa la sorpresa va ser molt gran quan de sobte va entrar el príncep i la va agafar de la mà la va dur fins al cotxe de plata i d'allà a la catedral perquè els casés el bisbe. Després de casats, van tornar al palau, on hi havia una gran festa.

La princesa no sabia si estava adormida o desperta quan va començar el ball i tots es van posar al seu voltant per veure ballar els nuvis..., no tant per admirar-la a ella, com a ell. Les altres dues princeses, que s'havien burlat del trist nuvi i de la seva llenya, estaven ara plenes d'enveja. Tothom estava meravellat amb el nuvi!

En Joan se'n va anar a un racó i va treure la seva vareta dient: --Vareta, vareta, per la virtut que Déu et va donar, que la casa de la meua mare es converteixi en un gran palau i la meua mare en una gran senyora.

I així va ser: la mare que estava cuinant i trobant a faltar en Joan, va sentir un gran soroll i va notar que es marejava. Al tornar en si, estava asseguda en una gran sala amb mobles daurats, vestida amb vellut i amb un ventall de plomes. Al seu voltant hi havia molts servents fent fins a l'impossible per complaure-la. De sobte, va sentir molts cotxes i en una altra de les sales van començar a tocar música que semblava del cel. Finalment, va veure entrar una parella que semblaven un rei i una reina..., ambdós van córrer a abraçar-la i en Joan li va dir: --Mare, aquí té la meua esposa.

Al vespre, quan la festa estava més animada, van arribar els germans que anaven de festa. En Joan els va tancar en una cambra i l'endemà els va contar el que li passava i que si es comportaven els casava amb les altres princeses. Així va ser com ells van començar a ser formals i al final es van casar amb les princeses. En Joan i la seva esposa van ser reis i tots van viure molt feliços i van menjar pastissos.

País: Costa Rica

Adaptadora: Paula Elena Solano

Les cinc àguiles blanques

Cinc àguiles blanques volaven un dia pel blau del firmament, cinc àguiles enormes, els cossos resplendents de les quals produïen ombres errants sobre els turons i muntanyes. Venien del Nord? Venien del Sud? La tradició indígena solament diu que les cinc àguiles blanques van venir del cel estrellat en una època molt remota.

Eren aquells els dies de Caribay, primera dona entre els Indis Mirripuyes, habitants dels Andes empinats. Era filla de l'ardent Zuhé i la pàl·lida Chía; i imitava el cant dels ocells, corria lleugera sobre la gespa com l'aigua cristal·lina i jugava com el vent amb les flors i els arbres.

Caribay va veure volar pel cel les enormes àguiles blanques, les plomes de les quals brillaven amb la llum del sol com làmines de plata; i va voler adornar la seva cuirassa amb tan rar i esplèndid plomatge. Corria sense descans després de les ombres errants que les aus dibuixaven al terra, va salvar les profundes valls; va pujar una muntanya i una altra muntanya; va arribar per fi, fatigada al cim solitari de les muntanyes andines. Les palmeres llunyanes i immenses s'albiraven d'una banda, i, per l'altra, una escalada ciclòpia, jaspiada de grisa i maragda, l'escalada que formen les muntanyes anava per l'ona blava del Coquivacoa.

Les àguiles blanques es van aixecar perpendicularment sobre aquella altura fins a perdre's en l'espai. No es van dibuixar més les seves ombres sobre la terra. Llavors Caribay va passar d'un cim a un altre cim per les escarpades serralades, regant la terra amb les seves llàgrimes. Va invocar Zuhé, astre Rei, i el vent es va endur les seves veus. Les àguiles s'havien perdut de vista i el sol s'enfonsava a ponent. Tremolant de fred, va tornar els seus ulls a l'Orient, va invocar Chía, la pàl·lida lluna, i a l'instants es va detenir el vent per fer silenci. Van brillar les estrelles, i la seva vaga resplendor en forma de semicercle es va dibuixar en l'horitzó. Caribay va trencar l'augment silenci dels erms amb un crit d'admiració. La lluna havia aparegut, i entorn d'ella volaven les cinc àguiles refulgents i fantàstiques.

I mentre que les àguiles descendien majestuosament, l'índia mitològica dels camins, va modular dolçament sobre l'altura el seu selvàtic cantar. Les misterioses aus volaven per sobre de les crestes nues de la serralada, i es van assentar per fi, cadascuna sobre un cim, clavant les seves urpes en la viva roca; i es van quedar immòbils, silencioses, amb els caps mirant cap al Nord, esteses les gegantesques ales en actitud de remuntar-se novament al firmament

blau. Caribay volia adornar la seva cuirassa amb aquell plomatge rar i esplèndid, i va córrer cap a elles per arrencar-los les cobejades plomes, però una freda glacera va entumir les seves mans, les àguiles estaven petrificades, convertides en cinc masses enormes de gel. Caribay va fer un crit d'espant i va fugir espaordida. Les àguiles blanques eren un misteri aterrador.

La lluna s'enfosqueix de sobte, copeja l'huracà amb sinistre soroll els nus penyals, i les àguiles blanques desperten. S'estarrufen furioses i, a mesura que es sacsegen les seves monstruoses ales, el terra es cobreix de flocs de neu i la muntanya tota s'engalana amb el seu plomatge blanc.

Aquest és l'origen fabulós de les Serres Nevades de Mèrida. Les cinc àguiles blanques de la tradició indígena són els cinc elevats cims sempre coberts de neu. Les grans i tempestuoses nevades són el furiós despertar de les àguiles, i la xiulada del vent en aquests dies d'erm és el record del cant trist i monòton de Caribay, bonic mite dels Andes de Veneçuela.

País: Veneçuela

Adaptador: Marco Pérez

Les Nits Àrabs

Les Nits Àrabs o les Mil i Una Nits és un relat que ha captivat lectors durant segles. Totes les històries són dites per Shahrazad, que entreté el seu marit, el Rei Shahryar, que tenia el costum d'executar les seves mullers després d'una única nit.

Shahrazad comença una història cada nit però el final dura fins a la nit següent, i així va ajornant la seva execució.

Les Nits Àrabs es poden veure com a font valuosa d'història social de l'Oriental Mitjà durant el període islàmic.

Dues de les històries més populars són la de 'Shahriyar i Shahrazad', la primera i la història principal, i 'Ali Baba'.

En la història de Shahriyar i Shahrazad, es presenta Shahriyar, un rei que en descobrir la infidelitat de la seva muller pren l'opció de condemnar-la. Tenint por de més traïcions sexuals, es casa amb núvies verges que porta al seu llit per una única nit i després les mata el matí següent.

Això amenaçava les vides de totes les noies. La solució arriba de la bella Shahrazad, que s'ofereix per ser la pròxima muller del rei i l'accepta amb la condició que no la mati fins que li expliqui una història. Ella crida l'atenció del rei amb els seus contes fantàstics i les seves descripcions. La narració de la història de Shahrazad finalment força el rei a perdonar la vida de la noia assenyada i coratjosa.

L'altra història és la d'Ali Baba, un àrab pobre que descobreix un grup de quaranta lladres que visiten el seu amagatall del tresor al bosc on ell està talant arbres. El tresor dels lladres és en una cova, que s'obre en dir "Sèsam", i es tanca en dir "Sèsam tanca't". Quan els lladres se n'han anat, Ali Baba entra a la cova i s'emporta alguns dels tresors a casa. Ali Baba pren en préstec la balança de la seva cunyada per pesar les seves monedes d'or. Sense que Ali ho sàpiga, la muller del seu germà ha posat cera a les escales per esbrinar perquè Ali està utilitzant la seva balança. Ella troba una moneda d'or seguint les escales i li ho diu a Cassim el seu marit, el germà ric, avariciós i borratxo d'Ali. Ali Baba explica la història dels lladres i de la cova a Cassim. Cassim se'n va a la cova per agafar més tresors, però per culpa de la

seva cobdícia i l'emoció del tresor oblida les paraules màgiques per sortir fora de la cova. Els lladres el troben allà i el maten. Quan Ali Baba veu que el seu germà no torna, se'n va a la cova per buscar-lo i troba el seu cos fet miques. Ali Baba porta el cos a casa i amb l'ajuda de Morgiana, una noia esclava i llesta que viu a la casa de Cassim, Ali troba un sastre vell que embalsama cadàvers i el porta a la casa de Cassim. Allà, a la nit, el sastre els diu que els donarà suport, de manera que ningú no sigui sospitós. Els lladres, s'adonen que una altra persona deu saber el seu secret. Un dels lladres se'n va a la ciutat i pregunta pels voltants. Descobreix que s'ha vist un sastre sortint d'una casa a primera hora del matí i endevina que la casa ha de pertànyer a la seva víctima.

Un lladre troba el sastre i li demana que el porti a la casa. El sastre ho fa i el lladre marca la porta amb una creu blanca. El pla és de tornar aquella nit i matar tothom de la casa. El lladre ha estat vist per Morgiana i ella, lleial al seu senyor, frustra el seu pla marcant totes les cases del barri amb una creu similar. Quan els 40 lladres tornen aquella nit no poden identificar la casa correcta. El lladre per pròpia iniciativa es fa passar per ser un comerciant d'oli que necessita l'hospitalitat d'Ali; porta muls carregats amb trenta-vuit àmfores d'oli, una plena d'oli i les altres trenta-set amb els altres lladres. Una vegada que Ali Baba està adormit, els lladres planegen matar-lo. I una altra vegada, Morgiana descobreix i frustra el pla, matant els trenta-set lladres dins les àmfores d'oli, abocant-hi oli bullent. Quan el seu cap va a buscar els seus homes, descobreix que són morts, i s'escapa.

Per exigir revenja, després d'un temps, el lladre s'estableix com a comerciant, es fa amic del fill del germà borratxo d'Ali, i es convida a sopar a la casa del germà borratxo d'Ali. El lladre és reconegut per Morgiana, que interpreta una dansa amb una daga per als comensals i li clava al cor del lladre quan és a prop del seu guarda. Ali Baba primer s'enfada amb Morgiana, però quan esbrina que el lladre intentava matar-lo, dóna a Morgiana la seva llibertat i es casa amb el seu fill. Així, la història acaba feliçment per tothom excepte per als quaranta lladres i Cassim.

País: Liban
Adaptador: Hala Ahmadiéh

La flor de l'Irupé

Hi ha una història a l'Argentina que parla de la vida d'una indígena molt maca que es deia Irupé. Era prima, tenia els ulls grans i tan profunds com el cel. La pell morena i una suavitat impressionant. Aquesta noia un dia es va enamorar bojament d'un noi però d'una altra tribu rival.

Ella era de la tribu Wichi, i el seu enamorat de la tribu Toba. Aquestes dues tribus són molt importants, conegudes i rivals al nord d'Argentina.

El seu pare, el cacic Wichi, quan es va assabentar de l'amor de la seva filla per l'enemic, li va dir que havia d'escollir entre quedar-se amb la seva tribu i família, o anar-se'n amb el noi toba i oblidar-se de les seves arrels per mai més tornar.

Ella amb el més gran dolor de la seva ànima, va escoltar al seu cor i va decidir quedar-se amb el seu enamorat i va abandonar el poble Wichi.

Doncs, cap a la seva nova vida, amb els indis Tobas, ells van tenir un llarg camí, anaven amb el sol fort del migdia, tenien molta gana i poc per menjar.

Al mig de la travessia es van adonar que havien de creuar el riu més cabalós de la zona, però com que el seu amor era tan intens i fort, no van dubtar a travessar-lo.

El corrent era massa gran. El riu no parava. Baixava amb molta força. Travessar-lo era una temeritat. Però la força del seu amor era més potent i la inconsciència va fer la resta.

Van intentar-ho una vegada, però ella va relliscar. Novament ell va decidir intentar-ho un cop més, però en l'intent es va ofegar. El noi es va desesperar i va morir temps després de tristesa.

LLavors, des d'aquest moment es va dir que la flor floria tots els anys al mig del riu

Parana, és ella, la flor de l'Irupé, per la seva bellesa i record. Per això es diu que quan vegis una flor amb una bellesa única, és la flor de l'Irupé.

País: Argentina
Adaptadora: Mará Berén Torregrosa

La cabra i els seus fills

Això va passar en uns altres temps... Hi havia una vegada, una cabra que tenia tres fillets molt afectuosos i que, junt amb altres animals, vivien en un bosc.

A prop de la casa on vivien, sempre rondava un llop que tenia molta gana i sabia que allà trobaria alguna cosa per menjar.

Cada dia, quan la cabra marxava de casa per anar a buscar aliment per als seus fills, els deixava tancats a casa.

La cabra sabia que un dels seus fills, el més petit, era el més impacient i el més desobedient i per això li ensenyà una cançó perquè s'acostumés a la seva veu quan havia de marxar de casa.

Els tres fills repetien la seva cançó:

Tres nens, pacients,

La porta per la mare obren

Doncs mare porta'ns

Munt de sal en espinada

De menjar per a tots els dies..."

Un cop se la van saber, la mare, molt contenta, va marxar, però abans de sortir, cada dia donava el mateix consell als seus fills: "Estimats fills, no obriu la porta mai, només quan jo vingui i vosaltres ja coneixeu la meua veu!". I després, marxava.

Al cap d'un temps, el llop va trucar a la porta i cantà la cançó que sabien els cabrits, però amb una veu ronca i rovellada. Els fillets van escoltar la cançó però no van obrir la porta i van cridar: "No ets la nostra mare, no ets la nostra mare, ves-te'n, ves-te'n!"

Veient el llop que no tenia sort, va pensar a canviar-se la veu i va anar a casa del ferrer perquè li esmolés les dents. Amb aquest artifici, el llop pensava que la seva veu canviaria i així podria enganyar els fills de la cabra per poder-los menjar.

Va tornar cap a la porta de la casa i cantà de nou, amb la veu més fina i agradable, la cançó tan coneguda pels cabrits. Al principi, aquests van pensar que era la veu de la seva mare, però no n'acabaven d'estar convençuts i es van començar a posar nerviosos... El gran i el mitjà van dir que no era la seva mare, però el petit va dir que sí, que ho era, i amb alegria, va saltar a la porta per obrir-

la. Mentrestant, els altres dos es van amagar, un dins la xemeneia i l'altre sota el bressol de fusta.

Molt alegre pel seu èxit, el llop va acostar la cara al petit i el va agafar amb la mà mentre el pobret cridava per demanar ajut, però el llop va començar a menjar-se'l amb els ulls ben oberts. Quan va acabar, va començar a buscar els altres dos cabrits, i després d'una bona estona, va descobrir l'altre que estava amagat sota el bressol i, molt afamat, també se'l va menjar. Després, va seguir buscant i buscant el tercer, però veient que no el trobava, i ja que havia satisfet la seva gana, va marxar.

Quan la cabra va tornar a casa, va trobar la porta oberta i només un dels seus fillets plorant desconsoladament.

Aquest, va explicar a la seva mare el que havia passat i la cabra es va posar a plorar pels seus fills morts. Mentre plorava, va tenir una idea per venjar la mort dels cabrits. Va pensar enganyar el llop.

Així doncs, la cabra i el seu fill van preparar un bon menjar i una bona taula. Van fer una fossa a terra i, a sobre, hi van posar una cadira de cera, i a sota d'aquesta, hi van posar llenya per calar foc.

Quan va arribar el llop, el van convidar a seure en el magnífic seient que li havien preparat amb tot el menjar suculent al davant.

Mentre que el llop menjava, la cabra plorava i li va explicar la pèrdua dels seus fillets. Al mig del dinar el fill de la cabra es va posar d'un salt sota la cadira de cera i va encendre el foc.

Al principi, el llop tenia tanta gana, que no parava de menjar i no notava la calor ni l'olor de cera però al cap d'uns minuts, la cera va començar a desfer-se i, quan s'estava cremant, va començar a cridar: "Perdoneeee- uuuuuuuuuuuu! Ajudeuuuuuuu-meeeeeeeeee! M'he menjar els vostres fills perquè tenia molta gana però no em deixeu aixíiiii!"

Amb la cara, molt lluminosa per aquest espectacle, la cabra va dir al llop: "Igual que tu t'has menjat els meus estimats fills, ara tu hauràs de patir...! El fillet de la cabra va saltar amb alegria al voltant de la foguera i lentament, la resta d'animals del bosc, van anar arribant per consolar la cabra per la mort dels seus dos fills.

I conte contat, conte acabat...

País: Romania

Adaptadora: Doina Milhaela Apetrei

L'ós enganyat per la guineu

Hi havia una vegada una guineu molt llesta, com totes les guineus. Caminava tota la nit per buscar menjar però no trobava res. L'endemà al matí, la guineu es va adormir a la vora del camí, sota un matoll, mentre pensava què podia fer per trobar alguna cosa per menjar. De cop, li va venir una olor de peix i, aixecant el cap i mirant pel camí, va veure que venia un carro amb moltes ovelles.

“Ah...-va pensar la guineu-. Mira, el menjar que esperava!”

Va sortir del matoll i es va estirar al mig del camí com si fos morta. El pagès que portava el carro, al acostar-se va pensar que la guineu estava morta i va cridar “ahooo!!!!” a les ovelles i aquestes es van parar de cop.

El pagès es va acostar molt a la guineu, la va mirar de prop i va veure que no respirava. Va pensar: “Quina bufanda més bonica faré a la meva esposa amb la pell d'aquest animal...” I pensant això, la va agafar i la va posar dins del carro on hi havia molts peixos. Després va fer que les ovelles caminessin ràpid per arribar d'hora a casa i tallar la pell de la guineu.

Mentre el pagès pensava això, la guineu va començar a empènyer els peixos amb les potes per llençar-lo fora del carro. El peix anava caient al terra i quan ja n'havia llençat molt, la guineu va saltar del carro i, molt de presa, va anar recollint el peix del camí. El va portar al seu cau i va començar a menjar.

Però mentre menjava, va arribar un ós.

“Bon dia comare! –li va dir l'ós-. Quant peixos tens! Me'n dones uns quants, que tinc molta gana?”

La guineu li va respondre que si volia peix, hauria de treballar pescant com ella havia fet.

“Si tens tantes ganes de menjar, has de mullar-te la cua al llac, com he fet jo!”

L'ós li va dir que l'ensenyés a pescar perquè ell no en sabia. Aleshores, la guineu li va ensenyar les dents i li va dir: “Vés a la nit al llac que hi ha al costat del bosc. Posa la cua dins l'aigua i espera't sense moure't fins a la matinada. Aleshores, llença't fort a l'aigua i ja veuràs com agafaràs molts peixos, potser dues o tres vegades més que jo.”

L'ós, sense dir cap paraula, va anar corrent fins al llac del costat del bosc i va posar la cua dins l'aigua. Aquella nit feia un vent molt fred, tant que gelava la llengua i va gelar l'aigua del llac.

La cua de l'ós va quedar agafada dins del gel i l'animal ja no suportava més el mal que li feia. Va començar a estirar molt fort i, aleshores, en lloc de treure peixos es va arrencar la cua. Al veure's sense cua, va començar a saltar i a cridar de dolor. Va pensar que la guineu l'havia enganyat i va pensar que li donaria una pallissa.

Però la guineu sabia cuidar-se molt bé de la fúria de l'ós i va sortir de seguida del cau per anar a ficar-se en un forat d'un arbre. Quan va veure que l'ós venia sense cua, va començar a cridar:

“Ei, comare? Com és? Els peixos t'han menjat la cua? O és que vas ser molt avariciós i no volies que quedés cap peix al llac?”

L'ós, al veure que la guineu es reia d'ell, es va posar molt nerviós i va començar a donar cops a l'arbre per intentar entrar en el forat, però era molt estret i no podia. Aleshores, l'ós va anar a buscar una branca per poder furgar dins el forat i apallissar l'ós, però només va aconseguir fer-li quatre cops, i, tot suat, es van cansar i va marxar.

I aquí veieu com l'ós, un animal gran i fort, va ser ben enganyat per l'astúcia de la guineu.

País: Romania

Adaptadora: Florentina Achilaritei

La llegenda del Mures i l'Olt

Una vegada al temps, quan les històries eren realitat, en la part superior oriental dels Càrpats, hi havia una fortalesa on vivien un príncep i una princesa.

Van tenir bessons. Els nois eres idèntics, però només per les seves cares, no per la seva naturalesa. Lluitaven i es barallaven per qualsevol cosa.

Els nois van créixer i un dia, el príncep i el seu pare, van anar a lluitar en una batalla i no van retornar. La princesa va enviar missatgers per trobar el seu marit, però el príncep era mort. La princesa no va saber això. "Qui sóc jo, i què faré tota sola amb els meus nois?" es deia. "Es barallen i lluiten sense parar..." Aleshores, va tenir una idea: "Construiré dues torres diferents perquè visquin separats. En la del Nord, hi viurà el Mures i en la del Sud, hi viurà l'Olt. Aviat s'hauran de casar però abans s'han d'entendre entre ells."

Un dia, el Mures va dir al seu germà: "Olt, germà meu, la mare encara plora perquè el pare no torna. Què podem fer nosaltres?" El seu germà li va dir: "Germà meu, oblidem les nostres baralles i anem a buscar el príncep, el nostre pare. Potser és en algun lloc, tancat en una presó, i ell necessita la nostra ajuda per rescatar-lo."

Els bessons van anar on era la seva mare, la princesa, i li van parlar sobre la seva decisió.

Quan els va sentir, va esclatar en llàgrimes. Plorava perquè els seus fills esdevenien més asenyats, però tenia por de perdre'ls.

"D'acord, fills meus", va dir la princesa. "Aneu i trobeu el vostre pare. Però us aconsello de no separar-vos mai." Així, els nois van agafar els cavalls i van marxar.

Però tan aviat van sortir de la fortalesa, ja estaven barallant-se per la manera d'anar.

"Anem cap al nord", deia el Mures.

"No, anem cap al sud", deia l'Olt. I tal com feien la seva infantesa, van començar a lluitar.

"Jo vaig créixer a la torre del Nord, i anirem en aquesta direcció!", deia el Mures.

"Anirem cap al sud perquè jo vaig créixer a la torre del Sud!"

Al final, com que no van arribar a cap acord, es van separar i van continuar per camins diferents.

Però al cap d'una estona, el Mures pensava: "Amb totes les nostres discussions, però encara

ens estimem. I la nostra mare ens va demanar que no ens separéssim... Podré trobar el meu germà? En arribar a una vall, va fer mitja volta cap al sud, però no va trobar l'Olt enlloc. El Mures es va perdre i va anar cap a l'oest a través de planes tan belles que el paisatge li va fer oblidar el seu germà.

La princesa va descobrir el que havia passat, i molt enfadada va córrer per trobar els seus fills, però mai ho va aconseguir perquè els nois corrien tan ràpids que les seves cames semblaven volar.

Aleshores, la princesa va pregar: "Senyor, si us plau, cuida dels meus fills, fes-los immortals!"

Déu la va escoltar, i llavors va transformar els fills en immortals rius. I rius són fins ara, mantenint els seus noms: Mures i Olt.

Aquests rius recorren les nostres terres de Romania, i tots els nens i nenes del nostre país coneixen la llegenda dels rius Mures i Olt i se senten orgullosos de viure en un lloc tan meravellós.

País: Romania

Adaptadora: Andrei Mironov

Un saquet amb dos dinerets

En un poble molt llunyà vivien una parella de vellets. El vellet tenia un gall i la velleta una gallina. Aquesta feia molts ous però el gall del vellet no en feia cap.

Un dia el vellet va anar a veure la velleta i li va demanar un ou, però ella li va respondre:

“Pega tu també el gall perquè pongui ous, com jo també he colpejat la meva gallina.”

El vellet va començar a donar cops al gall, però aquest no li feia cap ou.

Cansat dels cops, el gall va decidir marxar de casa, molt empipat. Caminant, caminant, va trobar un saquet amb dos dinerets. El va agafar i va enfilat cap a casa del vellet. En el camí, es va creuar amb un cotxe on anava un senyor. El senyor, en veure el gall, li va dir al xofer que baixés i agafés el saquet del gall. El xofer ho va fer i van marxar.

Llavors, el gall va començar a cridar:

“Cucuriiiiiguuu! Dóna’m els meus dinerets, senyor, dóna’m els meus dinerets!!!”

El senyor, quan va arribar a un pou, li va dir al xofer que agafés el gall i el llencés al pou. I així ho va fer. Però l’animal es va beure tota l’aigua i va sortir del pou cridant un altre cop:

“Cuuuucuriguuuuu! Torna’m els meus dinerets, senyor, torna’m els meus dinerets!!!”

El senyor, molt més empipat, li va dir al xofer que agafés el gall i, quan arribessin a casa el llencés al foc.

Quan van arribar a casa, el xofer va fer el que li va demanar el senyor. Però, quan el gall era dins el foc, va llençar tota l’aigua que tenia dins seu i va apagar tot el foc, cridant un altre cop:

“Cuuuucuriguuuuu! Torna’m els meus dinerets, senyor, torna’m els meus dinerets!”

Ja molt empipat, el senyor li va dir al seu xofer que portés el gall amb la resta dels animals. El gall, molt content, es va menjar totes les vaques i aus, i després va anar a la finestra de la casa i va començar a cridar:

“Cucuuuuuriguuuuu! Torna’m els meus dinerets, senyor, torna’m els meus dinerets!”

El senyor, molt neguitós va llençar el gall sobre un munt de diners que tenia guardats en una habitació i se’n va anar molt enfadat.

El gall es va empassar tots els diners i va marxar. Llavors, el gall va treure totes les aus i les vaques que s’havia empassat, i molt contentes el van seguir.

El gall va arribar a casa del vellet. Un cop allà, molt satisfet, va treure tots els diners i va omplir el pati de monedes i aus.

El vellet estava molt content i la velleta es moria de ràbia. Així que, va anar a veure el vellet i li va demanar diners. Ell li va respondre:

“Te’n recordes, quan et vaig demanar ous, i no me’n vas donar cap? Ara vés i pega també a la gallina, i que et doni diners!”

Llavors, la velleta va anar a casa i va començar a pegar la gallina. Aquesta, molt enfadada, va marxar de casa, i pel camí va trobar una perla d’un collaret i se la va empassar.

Quan va tornar a casa, la velleta no va estar contenta i va continuar pegant i pegant...

I així és com la velleta es va quedar molt enfadada i pobra, mentre el vellet va ser molt ric i va tenir una casa molt bonica amb un gran jardí i sempre va estar molt orgullós del seu gall.

I conte contat, conte acabat!

País: Romania

Adaptadora: Oana Roxana Chiriac

En Popo i l'Izta

El Popocatepetl i l'Iztaccihuatl, més coneguts a Mèxic com el Popo i l'Izta, són els volcans protagonistes d'aquesta llegenda asteca d'amor.

En Popo era un guerrer asteca valent, fort i de bon cor i l'Izta era una dona bonica i delicada como una flor, ella era filla del cap del poble i en Popo estava sota les ordres del pare de l'Izta.

En Popo i l'Izta es van conèixer de molt petits; ell tenia pocs anys més que ella. Els agradava passar tot el dia junts. El seu lloc preferit per jugar era al capdamunt d'una muntanya a prop del poble, on l'herba era suau com una catifa i els animals del bosc: conills, cérvols i fins i tot les cabres salvatges s'acostaven a ells sense por.

En aquest temps tot era felicitat, no hi havia cap problema. No hi havia res per preocupar-se. Els anys passaven i un dia a la muntanya mentre jugaven, van sentir que el cor els sortia per donar-lo a l'altre, i des d'aquest moment van saber que el cos i l'ànima pertanyien l'un a l'altre. El poble asteca va començar a tenir problemes territorials amb el poble veí. En Popo era ja un jove bastant preparat per anar a la guerra, però no volia deixar l'Izta, l'estimava massa i no suportava la idea de no veure-la mentre anava a la guerra. Però el pare d'ella li va prometre que si tornava amb el cap del seu enemic permetria la boda amb la seva filla quan tornés. En Popo va acceptar la proposta, però el poble veí no li posaria les coses fàcils.

Mentrestant, l'Izta esperava que en Popo tornés sa i estalvi. Els dies cada cop eren més llargs i més foscos, quan ella pujava a la muntanya es sentia més sola i més trista, els animals ja no s'hi acostaven per no sentir la seva tristesa.

Un dia, van tornar al poble molts guerrers ferits d'una de les pitjors batalles patides durant la guerra i, segons els rumors, en Popo va morir a mans del cap del poble veí. L'Izta, sense donar crèdit al que escoltava, es va posar a plorar i plorar i va plorar tant que es va morir de tristesa pocs dies després de la fatal notícia.

Però els rumors eren falsos, poc després de la mort de la seva amada, en Popo va tornar victoriós amb el cap del cap del poble veí travessat per la seva llança; quan va veure el cos

de l'Izta sense vida la va agafar entre els seus braços i la va portar al seu lloc preferit, a la muntanya, quan va arribar-hi la va ajeure sobre l'herba com una catifa i es va agenollar al seu davant. Ell no es va moure mai d'aquell lloc, vigilant la dona que semblava adormida.

Les figures del guerrer Popo i de la formosa Izta van ser cobertes amb terra i neu, però ell mai no va deixar de protegir la seva dona i, de tant en tant, deixa sortir fum des de dintre del seu cor.

País: Mèxic

Adaptadora: Cynthia Mackenzie

Perquè els homes són grans i petits alhora

Fa molt temps, al principi de tots els temps, al principi de la vida mateixa, el primer home era un gegant.

En el món existia Déu vivint en la seva casa en el cel, l'home caminant per la terra i el diable passant el seu temps entre els dos mons.

L'home era gran físicament i en els seus pèls els ocells hi feien els nius i en la seva barba els animals cuidaven de les seves criatures. L'home també era gran pel seu cor i la seva valentia era molt coneguda. Déu ho va fer així.

Al diable no li agradava el respecte que l'home s'estava guanyant per la seva valentia i bondat. Coneixent el seu únic punt feble –la impulsivitat- havia decidit llevar-li el tron a la criatura més adorable de la Terra.

El va reptar a decidir qui d'ells dos era el Rei de la Terra.

Primer els dos van saltar l'oceà sense mullar-se els peus. El diable va sobrevolar l'aigua i l'home la va saltar fàcilment gràcies a la seva força física.

Després van llençar les fletxes i l'home era més hàbil però desgraciadament la va llençar tan fort que la fletxa va arribar a la taula de Déu i va matar el seu gall favorit, el guardià de la seva cuina.

Empipats, el diable a causa de la força i habilitat de l'home i aquest per la maldat del diable van començar a lluitar físicament. En dos dies de lluita contínua cap va perdre la seva força i tampoc va guanyar a l'altre, però van aconseguir destrossar la Terra. De cop i volta hi va haver molts més mars i planures en el món.

Al veure que amb força no podia guanyar, el diable va oferir a l'home l'últim repte: Qui pot beure més vi.

L'home va acceptar sense saber que el diable l'enganyaria i que no beuria. Quan l'home es va emborratxar el diable el va dur al cel, a la cuina de Déu i ell va col·locar al costat del gall mort.

Déu el va trobar allí i rabiós per la mort del seu gall el va castigar llevant-li la seva grandària i força física.

L'home es va despertar a la Terra. Ell mai va entendre perquè havia perdut la seva força i la seva grandària, però sempre es va recordar del plaer de fer les coses amb una gran valentia i una bondat grandiosa.

Des d'aquest moment tots els homes estan fent que les coses impossibles al final siguin possibles utilitzant les seves habilitats i el cor com si fossin els ciclops altra vegada.

País: Sèrbia

Adaptadora: Meri Ilich

Sóc naturalesa

Conta la llegenda que en les riberes del Paraná, vivia una indieta lletja, de trets toscs, anomenada Anahí. És cert, era lletja, però això no impedia que en les tardes estiuenques complagués a tota la gent de la seva tribu guaraní amb les seves cançons inspirades en els seus déus i l'amor a la terra de la qual eren amos i legítims propietaris.

La vida transcorria en pau. Els dies eren serens. Les tardes eren afables. A les nits s'adormia amb tranquil·litat. Però van arribar els invasors, aquests valents, atrevits i aguerrits éssers de pell blanca, que van arrasar les tribus i els van prendre les terres, els ídols i la seva llibertat.

Al costat dels seus germans de terra, Anahí va ser duta captiva. Sense consol pel segrest, va passar molts dies plorant i moltes nits en vigília, fins que un dia que el somni va vèncer al seu sentinella, la indieta va aconseguir escapar. Però el soroll de les cadenes colpejant el terra va despertar al maleït guàrdia. Ella va córrer desesperada pel camp; ell es divertia sabent que l'agafaria. La persecució no va durar molt, tot just uns minuts. La va agafar pels cabells, van forçar i, en un atac de lucidesa, Anahí va treure un punyal dels pantalons del guardià i li va clavar en el pit del sentinella. Després, va córrer fins a més no poder. El crit del moribund carceller va despertar als altres espanyols, que van sortir en una persecució que es va convertir en cacera de la pobra Anahí que, al cap d'una estona, va ser agafada pels conquistadors. Aquests, en venjança per la mort del seu company, li van imposar com a càstig la mort a la foguera.

La van lligar en un arbre i van iniciar el foc, que semblava no voler allargar les seves flames cap a la donzella indígena, que sense murmurar paraula, sofria en silenci, amb el seu cap inclinat cap a un costat. No obstant això, la naturalesa va poder més, i les flames van abraçar a Anahí però no la van cremar lentament, va ser embolicada pels braços taronges. Els qui assistien al suplici, van comprovar amb sorpresa que el cos de la reina índia prenia una estranya forma, i a poc a poc es convertia en un arbre esvelt, coronat de flors vermelles.

La incandescència de l'espectacle va encegar als maleïts. Tal era la potència, que els va desmaiar contra la terra. Devastats, van dormir com nens.

A l'alba, en un clar del bosc, resplendia el "ceibo" en flor. L'aire xiulava una melodia, les flors cantaven una cançó. Els seus versos deien alguna cosa com:

Anahí...

*les arpes dolgudes avui ploren arpegis que són per a tu
recorden potser la teva immensa bravura reina guaraní,
Anahí, indieta lletja de la veu tan dolça com l'aigua.*

Anahí, Anahí,

*la teva raça no ha mort, perduren les seves forces en la flor robí.
Defensant altiva la teva indòmita tribu vas ser presonera
Condemnada a mort, ja estava el teu cos embolicat en la foguera
i en tant les flames ho estaven cremant
en vermella corol·la es va anar transformant...*

*La nit piadosa va cobrir el teu dolor i l'alba sorpresa
miro el teu martiri fet " ceibo " en flor.*

Anahí,

*les arpes, dolgudes avui ploren arpegis que són per a tu
recorden a cas la teva immensa bravura reina guaraní,
Anahí, indieta lletja de la veu tan dolça com l'aigua.*

Anahí, Anahí,

la teva raça no ha mort, perduren les seves forces en la flor robí.

Els soldats es van trobar davant l'espectacle d'un bell arbre de verdes fulles lluent i flors vermelles vellutades, que es mostrava en tot el seu esplendor, com el símbol de valentia i fortalesa davant el sofriment rebut per qui no comprenen que existeixen humans que són naturalesa.

País: Argentina

Adaptadora: Juan Martín Alfieri Porqueres

L'avi de les flors

Hi havia una vegada dos avis, un era honorat i l'altre envejós.

L'avi honorat tenia un gos blanc que es deia Potxi.

Un dia el Potxi es va posar a bordar a l'hort de darrere la casa. Com que no parava de bordar i de burxar a terra, l'avi honorat va agafar l'aixada i va començar a cavar en aquell punt.

I quina sorpresa! Van aparèixer or i plata sense fi!

L'avi envejós en tenia enveja i va demanar que li deixés el Potxi. El va portar a l'hort de darrere la seva casa, però no hi havia manera que bordés. L'avi envejós va començar a pegar-li perquè bordés, a la fi el Potxi va fer un lladruc. L'avi va cavar amb l'aixada allà on havia lladrat el Potxi.

I quina sorpresa! Va sortir una pila de carbó!

A l'avi envejós li va fer tanta ràbia que va matar el Potxi d'un cop d'aixada.

L'avi honorat estava tan trist que va enterrar el Potxi al seu jardí i hi va plantar un arbre perquè li fes ombra. L'arbre creixia molt ràpid i amb molt poc temps va arribar a ser l'arbre més gran del poble.

Un dia l'avi honorat va somiar que el Potxi li indicava que amb la fusta de l'arbre fes un morter molt gran per fer *motxi* (motxi: massa japonesa feta amb arròs picat en un morter). Va fer un morter ben gran i es va posar a picar-hi arròs.

I quina sorpresa! Cada picada al morter produïa or i plata!

L'avi envejós es moria d'enveja i va demanar que li deixés el morter.

Va anar a fer *motxi* d'amagat perquè ningú se n'assabentés.

I quina sorpresa! Cada picada al morter produïa carbó!

L'avi envejós es va posar fet una fúria i va cremar el morter.

A l'avi honorat li feia tanta pena que va recollir les cendres del morter.

Aleshores va somiar que el Potxi li indicava que llancés les cendres als arbres secs, i l'avi honorat ho va fer.

I quina sorpresa! Les cendres van fer florir tots els arbres a la vegada.

En aquell moment va passar el rei amb el seu seguici i es va sorprendre per les flors tan meravelloses. Va quedar tan admirat que va fer acostar l'avi honorat i el va recompensar amb un tresor.

L'avi envejós no ho podia suportar i va anar a recollir les cendres que quedaven. Va esperar que passés el rei amb el seu seguici i aleshores va llançar les cendres per fer florir els arbres.

Però, quina sorpresa per a l'avi envejós! La cendra només va servir per empastifar els arbres i perquè una brossa es ficés a l'ull del rei.

El rei es va sentir molt ofès i va fer tancar l'avi envejós a la presó.

Així l'avi honorat va poder viure molts anys feliçment recordant el Potxi i ajudant els seus veïns.

País: Japó

Adaptadora: Kyoko Iwami

Basajaun, El Senyor dels boscos

En una mateixa casa vivia la mestressa i la seva criada. La criada tenia tres fills i una filla. Un dia, els tres nois van decidir marxar de casa per guanyar-se la vida i fer fortuna. Li van demanar a la seva mare un panet i van sortir al camí.

La mare va sentir una gran pena per separar-se dels seus fills però els va deixar marxar. Anant els nois pel bosc, se'n van adonar que es faria de nit aviat. El germà més gran va pensar que havia de pujar a un arbre per poder veure algun lloc per aixoplugar-se, va escollir un bonic arbre i va pujar fins a la copa. El germà mitjà li va preguntar "¿Veus alguna cosa?". "No, no veig absolutament res. No es veu ni una ploma" va contestar aquest. "Va, baixa d'aquí, que ets un inútil" seguidament va pujar el germà mitjà, però tampoc va veure res. Llavors el germà petit va dir "deixeu que pugi jo" quan va arribar a dalt, li van preguntar els dos germans "¿Veus alguna cosa?" "Sí. Molt lluny veig un fil de fum, sembla que està lluny però no ens queda més remei que arribar-hi.

Ja era de nit quan van arribar al castell de Basajaun. Van trucar a la porta i la senyora Basajaun els va obrir i els va preguntar: "¿ Qui sou?". "Som viatgers" van contestar a la vegada. "¿Què voleu joves? ¿A on aneu tan tard?" "Venim a demanar-li permís per passar la nit aquí. Si tinguéis un racó per a nosaltres...?"

"El meu marit és el senyor Basajaun i si quan torna us troba aquí, és capaç de menjar-vos" Va respondre la dona. "Bé, de qualsevol manera, si ens troba aquí fora, ens menjarà també." va contestar un d'ells. La senyora Basajaun, veient la raó en el que deien, els va fer entrar i va amagar a cadascun dels germans en un racó del castell. Una hora més tard va arribar el senyor Basajaun, amb molt mal humor i els seus crits causaven esquerdes a las parets i els mobles tremolaven. "¿A qui amagues aquí? Sé que amagues a algú. Ho oloro i si no el treus immediatament et menjaré!"

Després de sentir això, el germà gran, que sentia llàstima per la dona, va sortir valentament del seu racó. El senyor Basajaun li va dir: "¿Vols ser el meu criat, noi?" "Sí senyor" li va contestar.

Però Basajaun va seguir ensumant: "Dona, tens a algú més aquí!"

La senyora Basajaun va pensar que era millor treure del seu amagatall als altres dos nois abans que s'enfurismés més el seu marit.

Basajaun va decidir quedar-se amb els tres com a criats i els va dir: "Aquesta nit sopareu amb mi i després de dormir, demà, aviat, anirem de caça.

Al dia següent van sortir de caça fins al vespre i així va passar el temps.

La nena petita que els nois van deixar a casa es va fer més gran. Un dia, estant la seva mare i la seva mestressa desgranant blat de moro, aquesta va veure que la jove ficava dissimuladament uns grans de blat de moro a la butxaca del seu davantal i enfurismada li va cridar: "Maleïda! No he conegut un lladre més gran que tu! Acabaràs com els teus germans!"

La jove es va acostar plorant a la seva mare i li va preguntar: "¿És veritat el que diu dels meus germans? ¿On són ara?"

La mare trista li va respondre: "No ho sé, filla, no ho sé, fa molt que se'n van anar a buscar fortuna i mai he tornat a saber res d'ells"

La jove va dir amb decisió: "Llavors, avui mateix, jo també me'n vaig d'aquí, sé que els trobaré. No pateixis per nosaltres que estarem bé".

Va caminar cap al bosc i va arribar al castell de Basajaun. Va trucar a la porta i la senyora Basajaun la va fer passar. Quan va arribar el seu marit, li va preguntar a la jove si volia ser la seva criada. La jove va acceptar per la por que li va inspirar.

Allà es va trobar amb els germans que no coneixia. Parlant es van adonar que eren família i molt feliços es van abraçar. Van passar els dies i un dels germans li va preguntar a la noia: "Què et passa? Estàs cada dia més prima. Ella va respondre: "Cada nit, Basajaun m'obliga a treure la mà per la porta del meu dormitori per llepar-la durant hores fins que es queda adormit i joestic cada dia més trista i em sento més i més feble.

Els germans van decidir desfer-se de Basajaun empenyent-lo per un barranc. I així ho van fer. Quan van tornar a la casa la senyora Basajaun els va preguntar: "On és Basajaun?" Els joves van contestar que no ho sabien, però la senyora Basajaun va sospitar. Va agafar tres grans d'all i li va ordenar a la noia que posés un gra d'all a cadascun dels cossis d'aigua que els nois utilitzaven per rentar-se els peus. La jove així ho va fer. I quan l'últim dels nois va acabar de rentar-se els peus, els tres es van convertir en bous.

La jove molt trista se'n va anar amb els tres bous a una pastura, sobrevivint amb el que el bosc li podia oferir. Un dia es va trobar amb la senyora Basajaun i la va amenaçar: "Si no converteixes en homes els meus germans, et cremaré en una foguera!" "No, això no!" va exclamar la senyora Basajaun. "Agafa una branca d'avellaner i colpeja als bous al cap tres vegades" La jove ho va fer i els bous van adquirir de nou l'aparença d'homes.

La senyora Basajaun estava malalta i sola, els va demanar que tornessin amb ella al castell per portar les terres. Mai més els faria cap mal.

Els quatre germans eren forts i van poder treballar a la casa Basajaun en la que van viure.

País: Espanya

Adaptadora: Bettina M. Oyhenart

El Marino

El Marino era un nen tan solitari com jo, o potser més: havia vingut de la costa.

Vivia amb la seva àvia a la platja.

La platja era un pedregar que, en altres temps, devia ser la mare d'un riu cabalós. Però quan va arribar el Marino, sols era una sèquia que tallava la planúria inundada de pedres.

-Què fas en el meu territori?- Em va dir quan ens vam trobar .

-Busco sargantanes-li vaig dir.

-Tinc sargantanes. Però també tinc tancs, morters, bateries, cavalls. No em creus?

-No -li vaig dir-. No veig cap cavall.

-De juguines. Beneit!

-Ensenya-me-les!

-Vine darrere d'aquesta pedra blanca. Tanca els ulls. Compta fins a trenta, dues vegades. I torna.

Vaig complir al peu de la lletra. Quan vaig tornar, vaig veure a terra pedres blanques, negres, grises i jaspiades. Totes de formes curioses: cúbiques, esfèriques, piramidals; algunes molt semblants a camions; altres, a cavalls i gossos i fins i tot una que s'assemblava a un cap humà.

-Ja veus -em va dir-. No et vaig enganyar. Jo mai menteixo. Ara juguem!

Jo no vaig entendre gaire tot això dels morters, mines, tancs i enemics. Li vaig dir que preferia jugar amb els cavalls.

-Bé -em va dir-. La teva missió és pasturar els animals. Però has de mantenir-los allunyats del foc.

El Marino ordenà els seus tancs i morters en dues línies paral·leles distants uns cinc metres entre si. Després va agafar una pedra llarga que tenia en un extrem en forma de culata i va començar a emetre sons que simulaven trets, crits de dolor, explosions. Mentre vaig córrer d'una a l'altra filera sent a la vegada agressor i agredit; atacant i defensor.

Quan vam acabar de jugar em va ordenar, novament, que me n'anés a la pedra blanca i no obrís els ulls. Vaig fingir obeir-lo, però vaig aconseguir veure exactament on enterrava les

pedres. Aquella nit no vaig poder dormir. Amb els primers raigs del sol vaig arribar a la platja i vaig començar a escarbotar on sabia que eren les joguines.

No les vaig trobar. Segurament el Marino les va canviar quan me'n vaig anar. Em disposava a tornar, decebut, quan vaig sentir la seva veu.

Dret, sobre una gran roca, em mirava amb tristesa i crec que també amb menyspreu.

-M'has traït –em va dir- Adéu.

País: Perú

Adaptadora: Lua Esther Rodriguez Matallana

AGRAÏMENTS

Agraïm a tot el professorat dels cursos de català de nivell bàsic i elemental del Centre d'Acolliment Lingüístic de Barcelona i del CNL de Barcelona-Delegació de l'Eixample que hagi engrescat amb el seu entusiasme els alumnes a presentar aquestes adaptacions de contes tradicionals del seu país.

Moltes gràcies

